

Arrest

nr. 265 057 van 7 december 2021
in de zaak RvV X / IV

Inzake: 1. X
2. X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat A. SAKHI MIR-BAZ
Broustinlaan 88/1
1083 BRUSSEL

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X en X, die verklaren van Iraanse nationaliteit te zijn, op 29 maart 2021 hebben ingediend tegen de beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 25 februari 2021.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 5 oktober 2021 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 29 november 2021.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken J. BIEBAUT.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partijen en hun advocaat A. SAKHI MIR-BAZ en van attaché S. DUPONT, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. De bestreden beslissingen

1.1. De bestreden beslissing luidt ten aanzien van A.K.V. (verzoeker) als volgt:

“A. Feitenrelaas

Volgens uw verklaringen bent u etnische Fars, heeft u de Iraanse nationaliteit en werd u geboren op 17 aban 1333 (= Iraanse kalender, stemt overeen met 8 november 1954 volgens de Gregoriaanse kalender). U begon uw carrière rond uw twintigste op een Iraanse luchtmachtbasis. Daar had u een collega genaamd Vartan A. (...), een Armeense christen. Omdat hij als christen voor een overheidsbedrijf werkte, werd hij vlak na de Iraanse revolutie ontslagen. Na zijn ontslag hield u af en toe contact met hem, net als een deel van uw collega's. Drie jaar voor uw pensioen bij de luchtmacht was u

afdelingshoofd bij de brandweer. De commandant van de luchtmachtbasis riep u en alle andere afdelingshoofden bij elkaar voor een driedaags bezoek aan geheime opslagplaatsen. Jullie werd gevraagd om met niemand over de opslagplaatsen te praten, anders konden jullie worden gedood. In 1384 (2005/2006), één jaar na uw pensioen, werd u aangehouden door vier mannen van de Hefazat Ettelaat van de luchtmacht binnen de Sepah (Militaire Inlichtingensectie van de luchtmacht van de Iraanse Revolutionaire Garde). Tijdens uw vasthouding werd u mishandeld, geslagen en gefolterd. De reden van uw aanhouding was een brand die ontstaan was in één van de opslagplaatsen, waardoor de autoriteiten vermoedden dat iemand de opslagplaats had onthuld. N.a.v. dit voorval vielen ze ook binnen in uw woning waar ze alles door elkaar gooiden. Ook de andere afdelingshoofden werden aangehouden, met als doel jullie te intimideren zodat jullie zeker zouden zwijgen over het bestaan van de opslagplaatsen. Uiteindelijk kwamen ze te weten dat u en uw collega's onschuldig waren.

Na uw pensioen, zo'n zeventien jaar geleden, kreeg u intensiever contact met uw oud-collega Vartan. U gaf hem spontaan aan dat u meer te weten wou komen over het christendom waardoor Vartan u christelijke films en boeken gaf. Zeventien jaar geleden begon u naar huiskerkbijeenkomsten te gaan die Vartan thuis organiseerde. U voelde zich in Iran christen maar u hield uw geloof verborgen voor uw toenmalige echtgenote, een fanatieke moslima. Op 2 azar 1394 (23 november 2015) kwamen de autoriteiten te weten dat u naar Vartans woning ging voor huiskerkbijeenkomsten. U werd op straat door een persoon aangehouden en naar de gevangenis gebracht. Uw ondervrager sloeg u zo hard in uw buik dat u een maagbloeding kreeg en u werd in het gezicht geslagen waardoor uw kaak scheef kwam te staan. U werd beledigd – ze noemden u een vuile christen – en er werd op u gespuwd. Echter, er waren geen harde bewijzen tegen u en u kon vrijkomen door een belofteverklaring te tekenen waarin u stelde nooit meer deel te nemen aan de bijeenkomsten. Vervolgens brachten ze u naar huis en vertelden ze aan uw ex-vrouw Zahra A. (...) dat u zich had bekeerd. U vermoedt dat u verklikt werd door Hassan S. (...), een collega van de luchtmacht die ook aan de bijeenkomsten had deelgenomen. U denkt dat hij een infiltrant was die in werkelijkheid werkzaam was bij de Hefazat Ettelaat. Door de maagbloeding die u opliep tijdens uw arrestatie werd u geopereerd en opgenomen in het ziekenhuis. U diende vier à vijf maanden thuis te revalideren. Nadien kreeg u geen problemen meer met de autoriteiten: ze zagen immers dat u ziek was en thuis bleef. Na uw arrestatie beleefde u uw geloof door thuis de Bijbel te lezen en te bidden. Uw toenmalige vrouw was niet gelukkig met uw bekering en daarom gingen jullie in 1395 (2016/2017) uit elkaar.

Een jaar later, in 1396 (2017/2018), leerde u uw huidige vrouw S.T. (...) (O.V. 8.911.105) kennen. Jullie huwden op 16 bahman 1396 (5 februari 2018). Zij had geen enkel probleem met uw bekering en toonde zelfs interesse in het christendom. Op een gegeven moment – zo'n twintig dagen voor uw vertrek naar België – werd u gecontacteerd door Ali S.S. (...), een vriend die werkte voor de Hefazat Ettelaat van de luchtmacht en die verantwoordelijk was voor de logistiek. Hij belde u op om te zeggen dat de mensen die van het bestaan van de opslagplaatsen wisten én die naar een huiskerk gingen, gevaar lopen. Hij had uw naam immers gezien op een lijst op het werk en stelde dat u uw leven moest redden. Hij verwees u door naar uw beste vriend Abbas R.P. (...) om meer informatie te vergaren. Echter, al die jaren na uw arrestatie had u geen contact meer gehad met Abbas. Toen u bij hem thuis kwam, trof u enkel Abbas' echtgenote aan. Ze zei dat Abbas al een tijdje verdwenen was en vroeg zich verbaasd af of u niet gearresteerd was. U en uw echtgenote besloten jullie bezittingen te verkopen en naar België te komen. Op 31 shahrivar 97 (22 september 2018) vertrokken jullie hierna naar België waar jullie in september 2019 aankwamen. U en uw echtgenote dienden op 19 september 2019 een verzoek om internationale bescherming in omwille van uw bekering. U vreest executie bij terugkeer naar Iran.

Vier à vijf dagen na aankomst in het opvangcentrum leerden u en uw vrouw een Iraanse dame, Leila, kennen. Zij was lid van de Jehova's getuigen en nodigde jullie uit om eens mee te gaan naar de bijeenkomsten. Sindsdien gaat u samen met uw echtgenote naar de bijeenkomsten van de Jehova's Getuigen tot de coronacrisis begon in maart 2020, waardoor jullie sindsdien de bijeenkomsten volgen via het internet.

Ter staving van uw verzoek om internationale bescherming legde u de volgende documenten neer: een kopie van de voorkant van uw mellikaart (nationale kaart); een kopie van de eerste twee pagina's van uw shenasnameh (geboorteboekje); documenten ter staving van uw professionele activiteiten bij de luchtmacht (met onder meer een goede evaluatie d.d. 20/08/82 (11 november 2003) waarbij de vraag gesteld werd om na uw wettelijk pensioen op 24/08/1383 (14 november 2004) een jaar langer in dienst te blijven); een kopie van uw rijbewijs; enkele pagina's van jullie huwelijksakte; uw mutualiteitsboekje; diploma's van het door u gevolgde onderwijs; uw Iraans medisch dossier waaruit blijkt dat u werd opgenomen van 5/9/1394 tot 10/9/1394 ofwel 26 november 2015 t.e.m. 1 december 2015) en de ziekenhuisfacturen n.a.v. uw ziekenhuisopname; een foto van de door u genomen medicatie en een Belgisch voorschrift ervan; twee brieven d.d. 2 augustus 2020 en d.d. 20 november 2020 waarin staat dat u en uw echtgenote een Bijbelcursus volgen in het Farsi en sinds maart 2020 via Zoom de

vergaderingen van de getuigen van Jehova volgen; screenshots van zoom-meetings van de getuigen; en een foto van jullie in de bijeenkomstzaal van de Jehova's getuigen.

B. Motivering

Na grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier moet vooreerst worden vastgesteld dat u géén elementen kenbaar hebt gemaakt waaruit eventuele bijzondere procedurele noden kunnen blijken en dat het Commissariaat-generaal evenmin dergelijke noden in uw hoofde heeft kunnen vaststellen. Wat betreft het medisch dossier dat u neerlegde met betrekking tot uw maagproblemen – u werd hiervoor vijf jaar geleden enkele dagen opgenomen in het ziekenhuis in Iran -, moet erop gewezen worden dat hieruit niet blijkt dat u niet bij machte zou zijn om volwaardige en coherente verklaringen af te leggen of om aan de procedure deel te nemen. Dit bevestigde u zelf ook (Vragenlijst “bijzondere procedure noden” DVZ, vraag 1). Bijgevolg werden er u geen specifieke steunmaatregelen verleend, aangezien er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze kan worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Na grondig onderzoek van al uw verklaringen en alle stukken in uw administratief dossier dient geconcludeerd te worden dat u noch het vluchtelingenstatuut, noch het subsidiair beschermingsstatuut kan worden toegekend.

Vooreerst dienst vastgesteld te worden dat u uw bekering tot het christendom en uw betrokkenheid bij een huiskerk in Iran niet aannemelijk gemaakt heeft.

Uw verklaringen over hoe en waarom u zich in Iran tot het christendom richtte doen immers vragen rijzen. U legde over uw motivatie warrige, weinig doorleefde verklaringen af. Gevraagd waarom u plots interesse voor het christendom kreeg, antwoordde u heel vaag en algemeen dat u een paar keer in de problemen was gekomen en dat u toen Jezus had ingeroepen als hulp. U voegde hieraan toe dat u de problemen en de leugens van de [islamitische] maatschappij beu was (CGVS, p. 13). Even later zei u dan weer, toen dezelfde vraag, met name waar uw christelijke interesse vandaan kwam, herhaald werd, dat u, zomaar zonder de minste aanleiding, uit uzelf zaken over het christendom was beginnen te lezen: u las onder meer over Jezus' mirakels en de tien geboden. U las, vergeleek en concludeerde dat Jezus Christus en het christendom 'de beste' waren (CGVS, p. 14). U kon echter niet concretiseren van waar die interesse in het christendom plots kwam en waarom u zich in deze godsdienst begon te verdiepen: u kwam niet verder dan oppervlakkige verklaringen zoals "de interesse kwam uit mijn hart" en "het christendom is een goede godsdienst" (CGVS, p. 13), meer niet. Dat u plots uit het niets Jezus als hulp inriep en/of christelijke teksten begon te lezen die u dan vergeleek met de islam, hoewel u op dat moment al meer dan vijftig jaar moslim was – u deed af en toe het dagelijks gebed, u was toen getrouwd met een volgens u fanatieke moslima en op uw werk in overheidsdienst waren uw oversten erg tevreden van u (u ontving verschillende dankbrieven waardoor uit niets blijkt dat u onislamitisch gedrag zou vertoond hebben) (CGVS, p. 6; p. 15) – en tot dan geen enkele interesse had voor andere geloofsovertuigingen (CGVS, p. 7), komt weinig doorleefd en oprecht over en overtuigt dan ook niet. Dat er met rede over de geloofwaardigheid van de door u geschetste motivatie om zich tot het christendom te richten serieuze twijfels bestaan, wordt bevestigd door het feit dat uw echtgenote niet eens wist hoe u in Iran met het christendom in aanraking was gekomen (CGVS echtgenote, p. 7). Indien u werkelijk oprecht tot het christendom was bekeerd, kan immers aangenomen worden dat jullie hierover gesproken zouden hebben. Jullie weinig concrete en zelfs vage verklaringen over uw motivatie om u te bekeren zetten de geloofwaardigheid ervan op de helling.

Voorts legden jullie tegenstrijdige verklaringen af over uw aanwezigheid op Vartans huiskerkbijeenkomsten. Zo verklaarde u op de Dienst Vreemdelingenzaken dat u tot het telefoontje van uw vriend Ali twintig dagen voor uw vertrek uit Iran naar de huiskerk ging (CGVS-vragenlijst, ingevuld op de DVZ, vraag 3.5). Op het Commissariaat-generaal verklaarde u echter dat u na de arrestatie op 2 azar 1394, ofwel 23 november 2015, geen enkel contact meer had zowel met Vartan als met de overige huiskerkleden (CGVS, p. 16). Geconfronteerd met deze tegenstrijdigheid, vroeg u zich af of u wel had gezegd bij de Dienst Vreemdelingenzaken dat u naar de huiskerk bleef gaan tot het telefoontje van uw vriend Ali. U wist het niet meer (CGVS, p. 31). Het louter in vraag stellen van eerder afgelegde verklaringen kan echter niet worden beschouwd als een afdoende uitleg voor deze ernstige tegenstrijdigheid, temeer daar u uw beweerde geheugenproblemen niet heeft aangetoond, hoewel dit werd gevraagd (CGVS, p. 31), en daar uw echtgenote verklaarde dat u tijdens jullie na uw arrestatie begonnen relatie – ten tijde van uw onderhoud waren jullie nog geen drie jaar getrouwd (CGVS, p. 3; p. 21) – wél nog ongeveer één keer per maand naar de huiskerk bleef gaan. Meer zelfs, volgens uw echtgenote vertelde u haar tevens over wat er tijdens de huiskerkbijeenkomsten allemaal gezegd werd (CGVS, p. 4 en 7). Aan uw verklaringen over uw huiskerkbezoek kan bijgevolg geen geloof gehecht worden.

Dat er aan uw bekering tot het christendom in Iran geen geloof wordt gehecht, wordt bevestigd door enkele opmerkelijke tegenstrijdigheden en incoherenties tussen uw verklaringen en deze van uw

echtgenote in verband met uw christelijke beleving. Zo is het bevreemdend dat uw echtgenote verklaarde dat u in Iran louter interesse had in het christendom – u had zich nog niet echt bekeerd; dit gebeurde volgens haar pas in België (CGVS vrouw, p. 3) –, terwijl u verschillende keren beweerde dat u zich in Iran wel al een christen voelde: u ging zeventien jaar bij uw vriend Vartan naar de huiskerk en was hierdoor erg veranderd (CGVS, p. 4; p. 26). Daar waar u zei dat u thuis in Iran een Perzische Bijbel had die u in alle vrijheid thuis kon lezen – uw echtgenote moeide zich hier niet mee – (CGVS, p. 25-26), zei uw vrouw dat u thuis niets speciaals deed voor uw geloof: u had immers geen eigen Perzische versie van de Bijbel. U had enkel een Hebreeuwse versie die u soms op uw hoofd of hart legde, maar die u niet kon lezen (CGVS vrouw, p. 4 en 5). Dat u geconfronteerd met deze tegenstrijdigheid zei dat uw vrouw deze Bijbel nog niet had gezien (CGVS, p. 31), is, gezien uw verklaring dat u thuis in alle vrijheid het boek kon lezen en dat u haar klaarblijkelijk wel de Hebreeuwse versie had getoond (CGVS, p. 25-26), niet geloofwaardig.

Dat er geen geloof wordt gehecht aan uw bekering en uw deelname aan huiskerkbijeenkomsten blijkt eveneens uit het feit dat u en de huiskerkleden amper voorzorgsmaatregelen namen om de huiskerk af te schermen voor de autoriteiten. De enige voorzorgsmaatregel bestond erin op te letten dat jullie één per één of twee per twee bij Vartan binnengingen. U erkende dat jullie eigenlijk veel risico namen (CGVS, p. 15). Dat jullie weinig voorzorgsmaatregelen namen, blijkt ook uit het feit dat jullie openbaar afspraken in het park om te praten over het christendom of 's avonds met enkele huiskerkleden over het christendom spraken aan de telefoon (CGVS, p. 11-12 en 15). Dit door u genomen risico komt erg onaannemelijk over. Het frequenteren van christelijke activiteiten als moslim kan in Iran immers streng worden bestraft, uw echtgenote stipte aan dat, omdat u bij de strijdmachten werkte, u altijd in het vizier [van de autoriteiten] was (CGVS vrouw, p. 3) en naar aanleiding van de bedreigingen die u kreeg i.v.m. de geheime opslagplaatsen vernam u van de kolonel die u en de andere leidinggevenden de opslagplaatsen toonde dat jullie een heel leven in de gaten gehouden zouden worden (CGVS, p. 19-20), waardoor enige voorzichtigheid van uw kant toch verwacht mag worden. Dat u, hiermee geconfronteerd, plotseling uw eerdere verklaringen over het genomen risico aanpaste en zei dat jullie toch erg voorzichtig waren en dat u er niet van uitging dat de autoriteiten jullie geloofsactiviteiten te weten zouden komen (CGVS, p. 20), is niet in overeenstemming te brengen met uw eerdere verklaringen waaruit jullie onvoorzichtig handelen naar boven kwam.

Aansluitend hierbij komt de door u beschreven houding van Vartan zelf eveneens weinig aannemelijk over. Gevraagd of iedereen zomaar aan de christelijke bijeenkomsten van Vartan kon deelnemen – uit uw verklaringen blijkt dat deze bijeenkomsten ná de revolutie werden georganiseerd, aangezien Vartans verhalen over het christendom voor de revolutie niet veel interesse opwekten omdat de negatieve kanten van de islam toen nog niet gekend waren (CGVS, p. 12) –, antwoordde u dat hij graag wou dat anderen naar zijn bijeenkomsten konden komen en daarom liet hij mensen toe, dus ook uw collega Hassan S. (...), van wie u vermoedde dat hij jullie uiteindelijk verraden heeft. Hierop gevraagd of Vartan dan overal de blijde boodschap verkondigde, antwoordde u affirmatief: hij was immers christen en mocht in die hoedanigheid over het christendom spreken. Jullie konden hem dan ook niet tegenhouden, want jullie hadden niets te zeggen (CGVS, p. 12). Dit klopt niet. Christelijk proselitisme, zo blijkt uit de beschikbare informatie, is in Iran verboden. Dat Vartan in deze context openlijk de blijde boodschap verkondigde, nota bene in militaire middens – in de huiskerk waren 16 (oud-)collega's van de luchtmachtbasis (CGVS, p. 11) –, is dan ook niet aannemelijk.

Verder legde u vage en oppervlakkige verklaringen af over de motieven van uw medehuiskerkleden om de huiskerk te frequenteren, waardoor uw bewering jarenlang een huiskerk gefrequentieerd te hebben opnieuw op de helling komt te staan. Zo kon u niet concreet antwoorden op de vraag of u wist waarom de andere huiskerkleden zich hadden aangesloten en waarom zoveel van uw collega's interesse hadden: 12 van de 16 huiskerkleden waren immers oud-collega's (CGVS, p. 11), een behoorlijk aandeel van het ledenbestand. Hoewel u hierover enkele vragen werden gesteld, kwam u niet verder dan te zeggen dat jullie allemaal interesse hadden in het christendom (CGVS, p. 14 en 26). Hierbij is het bijzonder merkwaardig dat uw echtgenote eveneens amper weet had over uw huiskerkbezoeken en de leden van de huiskerk: ze stelde geen vragen over hoe u in de huiskerk terecht kwam en wist louter dat u met vrienden naar een huiskerk ging (CGVS, p. 7).

Gelet op het geheel van bovenstaande vaststellingen heeft u niet aangetoond daadwerkelijk in Iran christelijke geloofsactiviteiten te hebben ontwikkeld. Bijgevolg kan er evenmin aan uw problemen ten gevolge van uw christelijke activiteiten in Iran nog geloof worden gehecht. Dit blijkt tevens uit de volgende vaststellingen.

Zo komt uw beschrijving van uw arrestatie en detentie ten gevolge van uw christelijk engagement in 1394 (2015), i.e. een aantal jaar voor uw vertrek uit Iran erg eigenaardig over. U verklaarde dat u tijdens uw detentie mishandeld werd. Uiteindelijk kwam er één van de overheidsbeambten zeggen dat u niet meer mocht geslagen worden, omdat u bewusteloos was: hij zei dat ze u niet mochten doden (CGVS, p.

10). Dat u bewusteloos werd geslagen maar toch nog hoorde wat één van de overheidsbeambten zei, is bevreemdend.

Dat er aan deze arrestatie en detentie geen geloof wordt gehecht, blijkt tevens uit het feit dat u niet de minste coherente informatie had over het lot van uw huiskerkgenoten in die periode. Gedurende de jaren na uw arrestatie i.v.m. uw bekering informeerde u zich op geen enkele manier naar hen. U zocht hoogstens wat informatie op over uw collega's in het maandelijks luchtvaartmagazine Saf, maar zonder resultaat. U had geen enkel idee wie er mogelijk werd vastgehouden. U informeerde zich niet uit schrik, ook niet via sociale media (CGVS, p. 16-17). Dat er geen veilige methodes zouden bestaan om u op een discrete manier naar uw christelijke oud-collega's te informeren, kan evenwel niet worden aangenomen, temeer daar u twintig dagen voor uw vertrek (i.e. een drietal jaar na uw arrestatie) blijkbaar plots wel naar Abbas, die dan gearresteerd bleek te zijn, kon informeren (CGVS, p. 16). U stipte aan geen nood te hebben om u (actueel) naar de huiskerkleden te informeren: u kan immers niet terugkeren naar Iran en u kan hen niet helpen (CGVS, p. 17). Dat u ondanks uw beweerde jarenlange betrokkenheid in de huiskerk geen nood heeft om u te informeren naar het lot van uw medegelovigen – bovendien collega's met wie u vele jaren intensief samengewerkt heeft (CGVS, p. 11) –, overtuigt niet. Van een verzoeker om internationale bescherming kan immers in alle redelijkheid verwacht worden dat hij zich zo volledig mogelijk informeert over al deze aspecten die enigszins verband houden met zijn beweerde vrees, hetgeen hier manifest niet het geval is. Ook over Vartan had u geen informatie. Onderweg naar België probeerde u hem wel te bellen, maar zonder resultaat. Gevraagd of u Vartan niet kon opzoeken via Facebook, verklaarde u dat hij misschien geen contact met u wil en dat het internet niet goed is in het opvangcentrum (CGVS, p. 16-18). Dat u wel in staat bent om in België een kerkdienst bij te wonen op uw gsm en u via een laptop van een medebewoner in het opvangcentrum de vieringen kan bijwonen (CGVS, p. 27), maar dat het internet te ontoereikend zou zijn om u naar Vartan te informeren, is, gelet op uw beweerde jarenlange vriendschap met hem (CGVS, p. 6) en gelet op zijn rol in uw bekering, erg vreemd. Bovenstaande vaststellingen over uw gebrekkige informatie over de problemen van Vartan en de huiskerk sinds uw arrestatie enkele jaren geleden ondermijnen niet alleen de geloofwaardigheid van de door u beweerde rol van Vartan als vriend die u de weg opende naar het christendom en u de Bijbel onderrichtte in de huiskerk, maar ook van de huiskerkproblemen zelf.

Daarnaast legden jullie tegenstrijdige verklaringen af over het telefoontje dat u ontving van Ali S.S. (...) dat aanleiding gaf tot uw vertrek uit Iran. U verklaarde dat u plots enkele jaren na uw arrestatie opgebeld werd door een vriend om te zeggen dat al degenen die van de opslagplaatsen wisten en zich bekeerd hadden, gevaar liepen (CGVS, p. 16 en 21). Uw echtgenote verklaarde evenwel dat Ali stelde dat al uw collega's reeds werden aangehouden en verdwenen waren, en dat ze u ook zouden oppakken (CGVS vrouw, p. 5). Op de Dienst Vreemdelingenzaken beweerde u voorts dat u na het telefoontje van Ali de huiskerkleden op de hoogte bracht van het gevaar (CGVS-vragenlijst, vraag 3.5), terwijl uit uw verklaringen op het Commissariaat-generaal blijkt dat u al jarenlang geen contacten meer heeft met uw huiskerkgenoten (CGVS, p. 16-17).

Verder legde u nog incoherente verklaringen af over Abbas' arrestatie. Op de Dienst Vreemdelingenzaken legde u geen direct verband tussen het telefoontje van uw vriend Ali en de ontdekking van de verdwijning van Abbas. U zei dat u twintig dagen voor uw vertrek een telefoontje van Ali had gekregen om u te verwittigen dat de autoriteiten op de hoogte waren van uw bekering. De verdwijning van Abbas die daarvoor plaatsvond beschouwde u ook als een verwittiging. Dat Ali u naar Abbas zou doorverwezen hebben en dat u zo Abbas' verdwijning zou hebben vernomen, blijkt nergens uit uw op de Dienst Vreemdelingenzaken afgelegde verklaringen (CGVS-vragenlijst, ingevuld op de DVZ, vraag 3.5). Op het Commissariaat-generaal zei u evenwel dat u Abbas' verdwijning pas vernomen heeft dankzij het telefoontje van Abbas (CGVS, p. 22-23).

Tot slot kan er volledigheidshalve nog gewezen worden op uw probleemloos legaal vertrek, ofschoon u ten gevolge van uw bekering in Iran in de problemen zou zijn gekomen (verklaring DVZ, vraag 37; CGVS vrouw, p. 8-9).

Bovenstaande vaststellingen nopen ertoe te besluiten dat er aan uw bekering in Iran en uw problemen ten gevolge hiervan geen enkel geloof gehecht kan worden.

Aangezien uit uw verklaringen opgemaakt kan worden dat u uw geloofsactiviteiten in België situeert in het verlengde van uw beweerde eerdere bekering in Iran (CGVS, p. 4), aangezien uw echtgenote beweerde dat u aan haar in Iran reeds de blijde boodschap heeft verkondigd, maar ze haar bekering tot het christendom wegens tijdsgebrek uitstelde tot na haar vertrek uit Iran (CGVS vrouw, p. 7) en aangezien aan uw bekering in Iran geen enkel geloof gehecht kan worden, komt de geloofwaardigheid van jullie motivatie om in België geloofsactiviteiten voor de getuigen van Jehova te ontwikkelen ook danig op de helling te staan. Er kan dan ook besloten worden dat u hier eerder omwille van opportunistische redenen dan vanuit een oprechte overtuiging naar de bijeenkomsten van de getuigen van Jehova gaat.

Verskillende elementen wijzen bijkomend op een onoprechte bekering en aansluiting bij de Jehova's getuigen in België.

Drie dagen nadat u en uw echtgenote in het opvangcentrum aankwamen maakten jullie kennis met bewoonster Leila en zij overtuigde jullie om naar de bijeenkomstzaal van de Jehova's getuigen te gaan. Jullie hoorden dat het goede mensen waren en dat er al andere Iraniërs waren. Jullie hadden geen idee wat het christendom volgens de Jehova's getuigen precies inhield, maar besloten toch naar de bijeenkomsten te gaan (CGVS, p. 4-5). U erkende dat, indien Leila en de andere bewoners in uw opvangcentrum protestant waren geweest, u wellicht geen getuige was geworden, maar wel protestant (CGVS, p. 5). Mede gelet op het feit dat getuigen van Jehova hun interpretatie van het christendom als de enige waarheid beschouwen, wijst deze uitspraak niet meteen op een diepe overtuiging als getuige van Jehova. Dit blijkt tevens uit uw antwoord op de vraag waarom u zich nu beschouwt als getuige. U kwam niet verder dan te stellen dat u in hen gelooft en dat het goede, deftige en vriendelijke mensen zijn. U verwees naar het feit dat het de ideale gemeenschap is voor jullie omdat ze jullie begrijpen en dezelfde taal spreken (CGVS, p. 27). Het loutere feit dat u en uw echtgenote aansluiting vinden bij een bepaalde gemeenschap louter op basis van begrip en taal, heeft echter niet meteen te maken met een verinnerlijkte christelijke overtuiging.

Dat er bij jullie geen sprake is van een verinnerlijkte christelijke overtuiging, blijkt ook uit het feit dat uw echtgenote, die zich in Iran niet met het christendom heeft beziggehouden, slechts zeer korte tijd nodig had om zich aan te sluiten bij de getuigen. Gevraagd sinds wanneer ze getuige van Jehova was, antwoordde ze dat dit sinds 14 mehr 1398 (6 oktober 2019) was. Dit is de dag waarop ze voor het eerst naar een bijeenkomst van de getuigen ging (CGVS vrouw, p. 5-6). Even later zei ze dan weer dat ze pas een maand nadat ze voor het eerst de getuigen frequenteerde overtuigd raakte (CGVS vrouw, p. 10). Een dermate snelle blitzbekering (hetzij de dag van het eerste bezoek aan de getuigen, hetzij een maand later) roept vraagtekens op. Een vrijwillige en overtuigde bekering van de islam naar het christendom is immers een zeer ingrijpende en fundamentele gebeurtenis, zeker voor iemand die meer dan vijftig jaar (op papier) als moslima door het leven ging en wiens kinderen, broers en zussen allemaal moslim zijn (CGVS vrouw, p. 6 en 8). Men kan dan ook verwachten dat er aan deze bekering toch enige reflectie en studie is voorafgegaan. Dat uw echtgenote zich op dezelfde dag (of korte tijd erna) bekeerde als de effectieve dag waarop zij voor het eerst naar een activiteit van een bepaalde geloofsgemeenschap ging, kan bezwaarlijk wijzen op een waarachtige, diepgaande bekering maar wijst eerder op een bekering die met achterliggende, opportunistische bedoelingen tot stand kwam. Bijkomend is het frappant dat u zelfs niet eens wist waarom uw vrouw zich bekeerde tot het christendom: u antwoordde louter dat het haar keuze was. Gevraagd of jullie daar wel over hebben gesproken, zei u dat jullie niet meer over het verleden praten, maar over de toekomst (CGVS, p. 27). Nochtans kan aangenomen worden dat, indien jullie bekering oprecht was geweest, een dergelijk onderwerp ter sprake zou zijn gekomen.

Dat u niet heeft aangetoond een oprechte christen te zijn, blijkt tevens uit het feit dat u zich niet eens meer kon herinneren welke bijbeltekst er tijdens de laatste bijeenkomst voor uw persoonlijk onderhoud werd besproken (CGVS, p. 28). Dit wijst niet meteen op betrokkenheid. Dit blijkt ook uit uw antwoord op de vraag hoe u een niet-christen zou overtuigen om naar de getuigen te gaan. Op deze vraag antwoordde u dat u nog niet zo ver bent om iemand de blijde boodschap te verkondigen (CGVS, p. 28). Van iemand die in België al twee jaar bijeenkomsten van de getuigen volgt, kan evenwel verwacht worden dat hij of zij toch op zijn minst enigszins zou weten hoe hij of zij een christelijke boodschap aan een niet-christen zou kunnen overbrengen.

Vervolgens wordt niet ontkend dat uw echtgenote een minimale basiskennis heeft over de Jehova's getuigen: christelijke kennis kan via studie verworven worden, zonder dat men daadwerkelijk een oprechte christen is. Toch slopen er verschillende opvallende hiaten in haar christelijke kennis. Dat uw echtgenote enerzijds verklaarde dat de dood van Jezus herdacht wordt maar anderzijds niet wist dat de Jehova's getuigen het laatste avondmaal vieren – ze hebben immers geen feesten (CGVS vrouw, p. 16) –, is wel zeer opmerkelijk. Het laatste avondmaal is zowat de enige gebeurtenis uit Jezus' leven die jaarlijks herdacht wordt. Bovendien, zo blijkt uit de beschikbare informatie, wordt het laatste avondmaal herdacht op hetzelfde moment als Jezus' dood. Dat uw vrouw over zo'n cruciale jaarlijkse herdenking klaarblijkelijk geen informatie had, hoewel ze deze herdenking normaalgezien al zou moeten hebben meegemaakt, is bijzonder frappant en plaatst wederom de nodige kanttekeningen bij haar beweerde oprechtheid. Ook over het getal 144000 kon uw vrouw geen diepgaande info verschaffen. Ze wist niet of deze 144000 mensen de enigen waren die naar de hemel konden gaan en gevraagd hoe je als één van de acht miljoen getuigen bij deze 144000 kon horen, had ze hier geen begin van antwoord op (CGVS vrouw, p. 16). Voorts is het frappant dat uw echtgenote ondanks haar bijbelstudie verkeerdelijk dacht dat het Petrus was die het laatste boek van het Nieuwe Testament schreef (i.p.v. Johannes) en dat ze bij het opsommen van de apostelen niet verder kwam dan acht: ze meende na haar opsomming zelfs dat ze alle apostelen had opgesomd. Gevraagd wat voor haar de essentie van het evangelie van Johannes

was, zei ze dat ze zich niets herinnerde en verwees ze louter naar de brief die het Commissariaat-generaal had ontvangen van de getuigen waarin te lezen staat dat zij nog maar een nieuwe leerling is. Vervolgens herinnerde uw echtgenote zich niets van het evangelie van Johannes. Verder verklaarde ze verkeerdelijk dat Maria Magdalena de moeder was van Jezus, al wijzigde ze deze verklaring meteen en stelde ze dat Maria Magdalena de zus is van Jezus. Maria Magdalena was noch de moeder noch de zus van Jezus, maar een gewone volgeling van Christus. Ten slotte wist uw vrouw niet waarover de brieven aan de Korintiërs precies gaan. Uw echtgenote verklaarde dat ze nog niet veel wist over het christendom en vond de aan haar gestelde vragen moeilijk (CGVS vrouw, p. 18-19). Dat er dergelijke belangrijke hiaten in haar bijbelkennis slopen, ofschoon bijbelkennis voor de getuigen erg belangrijk is, komt de geloofwaardigheid van haar bekering niet ten goede.

Verder is het, aansluitend hierbij, enigszins eigenaardig dat, hoewel jullie intussen al geruime tijd de getuigen frequenteren, jullie (net zoals in de islam het geval is) nog steeds over Jezus spraken als zijnde een profeet (CGVS, p. 13; CGVS vrouw, p. 6 en 16), terwijl hij volgens de officiële leer van de getuigen geen profeet is. Dat jullie beiden de voor de getuigen van Jehova cruciale figuur van Jezus verkeerd inschatten, tast wederom de oprechtheid van jullie beweerde interesse voor de getuigen aan.

Het doet voorts ook verbazen dat u en uw echtgenote nog niet gedoopt zijn en over dit doopsel ook geen informatie hadden (CGVS, p. 4; CGVS vrouw, p. 15). U stelde te denken dat u nog veel moest leren alvorens gedoopt te kunnen worden en ook uw echtgenote verklaarde dat ze nog onvoldoende kennis had daar zij het boek nog niet volledig bestudeerd had en zich nog niet klaar voelde om een vraag te stellen over haar doop; ze meende ook onvoldoende kennis te hebben om te prediken (CGVS, p. 28; CGVS vrouw, p. 15 en 17). Uw echtgenote wist zelfs niet of het initiatief om gedoopt te worden van het bestuur zelf kwam of bij de gelovige zelf ligt: ze heeft het nog nooit gevraagd (CGVS vrouw, p. 15). Dat jullie klaarblijkelijk niet eens informatie hebben over het doopsel, hoewel dit, zo blijkt uit de beschikbare informatie, een cruciale stap (volgend op predikwerk) is in het traject van elke getuige, getuigt aldus niet van een diepgaande interesse voor en betrokkenheid bij dit geloof en doet aldus bijkomend vragen betreffende de oprechtheid van jullie geloofsbeleving rijzen.

Ook de bewering van uw echtgenote, die, zoals aangehaald, haar hele leven moslima was en wiens familie moslim is, niets miste van de islam omdat alles in de islam problematisch en fout is en haar verklaring dat ze nog niets was tegengekomen dat haar minder aanspreekt bij de Jehova's getuigen – uw echtgenote aanvaardde alles van de getuigen omdat ze de waarheid spreken en volgens het Boek handelen en ook u meende dat alles wat de getuigen doen correct is – (CGVS vrouw, p. 14; CGVS, p. 5) komen weinig doorleefd over. Er kan immers aangenomen worden dat, zelfs als is iemand oprecht overtuigd van een bepaald geloof, deze gelovige het toch lastiger of moeilijker vindt om een aantal aspecten uit dit geloof toe te passen of te aanvaarden en toch een aantal positieve elementen uit zijn vroegere leven voor zijn bekering mist.

Het geheel van bovenstaande vaststellingen, met name uw ongeloofwaardige bekering in Iran, uw ongeloofwaardige vluchtmotieven, jullie blitzbekering in België en jullie lacunaire, oppervlakkige en weinig doorleefde kennis over cruciale aspecten van de christelijke leer volgens de getuigen van Jehova, noopt er bijgevolg toe te besluiten dat jullie helemaal niet hebben aangetoond dat jullie beweerde bekering authentiek en oprecht zou zijn. Bijgevolg hebben jullie evenmin aannemelijk gemaakt dat jullie zich bij een terugkeer naar jullie land van herkomst als christenen zullen manifesteren of dat jullie als dusdanig gezien zullen worden door uw omgeving.

Het feit dat u en uw echtgenote in België contact hebben met getuigen van Jehova en dat jullie naar eigen zeggen hun bijeenkomsten volgen, doet hieraan geen afbreuk. Het feit dat u geloofsactiviteiten hebt en dat u die kan staven met foto's en documenten wil evenwel niet zeggen dat er wordt uitgegaan van een geloofwaardige en oprechte bekering. Uw geloofsactiviteiten dienen immers ook aannemelijk te worden gemaakt met overtuigende verklaringen omtrent het proces van de bekering tot het nieuw gekozen geloof, wat u, gelet op bovenstaande vaststellingen, geenszins deed. Betreffende deze in België uitgevoerde geloofsactiviteiten kan nog worden toegevoegd dat uit informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, blijkt dat de Iraanse autoriteiten weinig aandacht schenken aan terugkerende verzoekers om internationale bescherming. Evenmin hebben zij veel aandacht voor wat deze verzoekers in het buitenland hebben gezegd, gedaan of op internet hebben gezet. Het zijn personen die al eerder een verhoogd risicoprofiel hadden – jullie hebben dit evenwel, zoals hierboven is gebleken, niet aannemelijk gemaakt – en personen met geloofwaardige bekeringsactiviteiten - jullie bekering tot het christendom is echter niet oprecht waardoor uit niets blijkt dat jullie zich bij terugkeer als christenen zullen gedragen -, die bij terugkeer een groter risico lopen om in de aandacht van de Iraanse autoriteiten te komen.

De informatie waarop het Commissariaat-generaal zich baseert werd aan uw administratieve dossier toegevoegd.

Tot slot kan er betreffende uw arrestatie in 1384 (2005-2006), i.e. meer dan een decennium voor uw uiteindelijke vertrek naar België, opgemerkt worden dat u deze arrestatie in uw opeenvolgende

verklaringen verschillend uitlegde. Daar waar u op de Dienst Vreemdelingenzaken aangaf dat u toen werd gearresteerd, omdat de luchtmacht u had gevraagd om nog vijf jaar extra dienst te doen hetgeen u had geweigerd – met uw arrestatie wilden ze zich ervan vergewissen dat u geen officiële documenten meer in uw bezit had – (CGVS-vragenlijst, vraag 3.1), beweerde u op het Commissariaat-generaal dat u gearresteerd werd omdat u enkele jaren voor uw pensioen geheime informatie had gekregen over geheime opslagplaatsen en dat er één van die opslagplaatsen in vlammen opgegaan was, waardoor al degenen die van deze opslagplaatsen op de hoogte waren werden geïntimideerd: men vermoedde immers dat één van de mensen die op de hoogte was van het bestaan van deze opslagplaatsen zijn mond had voorbijgepraat (CGVS, p. 9). U benadrukte op het Commissariaat-generaal dat uw arrestatie geen verband had met de vraag van de luchtmacht om nog een aantal jaar extra te dienen (CGVS, p. 31). Dit gegeven tast de geloofwaardigheid van deze arrestatie aan. Hoe dan ook was deze arrestatie voor u geen reden om Iran te verlaten en in België om internationale bescherming te verzoeken (CGVS, p. 10). Aangezien er aan uw problemen in Iran omwille van uw beweerde bekering niet het minste geloof kan worden gehecht, blijkt uit niets dat u anno 2021, ofwel vijftien jaar later, hierom bij terugkeer naar Iran nog een vrees voor vervolging of ernstige schade zou moeten koesteren.

De overige door u in het kader van uw asielerzoek neergelegde documenten kunnen bovenstaande beslissing niet wijzigen. Uw identiteit, uw nationaliteit, uw burgerlijke staat, de door u gevolgde opleidingen, uw professionele activiteiten en uw medische problemen van een aantal jaar geleden staan immers niet ter discussie.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.”

1.2. De bestreden beslissing luidt ten aanzien van T.S. (verzoekster) als volgt:

“A. Feitenrelaas

Volgens uw verklaringen heeft u de Iraanse nationaliteit en bent u etnische Fars. U trouwde in bahman 1396 (januari/ februari 2018) met V.A.K. (...). Uit uw verklaringen blijkt dat uw asielmotieven aansluiten bij die van uw echtgenoot (O.V. 8.911.105). Na jullie huwelijk vertelde hij u dat hij interesse had in het christendom en bijeenkomsten bijwoonde. Hij vroeg u of u ook interesse had en dat had u, maar zelf woonde u geen huiskerkbijeenkomsten bij. Twee à drie maanden na jullie huwelijk vertelde uw man dat zijn leven in gevaar was: hij werd eerder gefolterd en meegenomen door de autoriteiten. Op een bepaald moment belde één van zijn vrienden, Ali S.S. (...), naar uw echtgenoot met de boodschap dat zijn collega's allemaal werden aangehouden, dat zij verdwenen en dat hij ook zou opgepakt worden. Jullie verkochten al jullie bezittingen en twintig dagen later vertrokken jullie legaal uit Iran. Jullie reisden naar Servië en kwamen vervolgens via Bosnië, Kroatië, Slovenië, Italië en Frankrijk naar België. Begin september 2019 kwamen jullie aan in België en op 19 september 2019 dienden jullie een verzoek om internationale bescherming in. Op 7 mehr 1398 (29 september 2019) kwamen jullie aan in het opvangcentrum waar jullie kennismaakten met een paar Iraniërs, onder wie Leila en Nastaran. Ze stelden jullie voor om mee naar de koninkrijkszaal van de Jehova's Getuigen te gaan. Op 14 mehr 1398 (6 oktober 2019) gingen u en uw echtgenoot voor het eerst naar de bijeenkomstzaal. U bekeerde zich hierna net als uw echtgenoot tot het christendom. De bijeenkomsten gaan door in Wijnegem. Sinds het begin van de coronacrisis in maart 2020 gaan de bijeenkomsten uitsluitend door via Zoom. Omwille van uw bekering vreest u dat ze u zullen doden. Ter staving van uw asielerzoek legde u uw mellikaart (nationale kaart), uw mutualiteitsboekje en een diploma neer. Uw echtgenoot legde ook een aantal documenten ter staving van jullie geloofsactiviteiten neer.

B. Motivering

Na grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier moet vooreerst worden vastgesteld dat u géén elementen kenbaar hebt gemaakt waaruit eventuele bijzondere procedurele noden kunnen blijken, evenals dat het Commissariaat-generaal evenmin dergelijke noden in uw hoofde heeft kunnen identificeren. Bijgevolg werden er u geen specifieke steunmaatregelen verleend, aangezien er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze kan worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Er dient daarnaast te worden vastgesteld dat u uw verzoek om internationale bescherming volledig baseert op dezelfde motieven als diegene die werden aangehaald door uw echtgenoot. In het kader van zijn verzoek om internationale bescherming heb ik een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus genomen, die luidt als volgt:

“Na grondig onderzoek van al uw verklaringen en alle stukken in uw administratief dossier dient geconcludeerd te worden dat u noch het vluchtelingenstatuut, noch het subsidiair beschermingsstatuut kan worden toegekend.

Vooreerst dienst vastgesteld te worden dat u uw bekering tot het christendom en uw betrokkenheid bij een huiskerk in Iran niet aannemelijk gemaakt heeft.

Uw verklaringen over hoe en waarom u zich in Iran tot het christendom richtte doen immers vragen rijzen. U legde over uw motivatie warrige, weinig doorleefde verklaringen af. Gevraagd waarom u plots interesse voor het christendom kreeg, antwoordde u heel vaag en algemeen dat u een paar keer in de problemen was gekomen en dat u toen Jezus had ingeroepen als hulp. U voegde hieraan toe dat u de problemen en de leugens van de [islamitische] maatschappij beu was (CGVS, p. 13). Even later zei u dan weer, toen dezelfde vraag, met name waar uw christelijke interesse vandaan kwam, herhaald werd, dat u, zomaar zonder de minste aanleiding, uit uzelf zaken over het christendom was beginnen te lezen: u las onder meer over Jezus' mirakels en de tien geboden. U las, vergeleek en concludeerde dat Jezus Christus en het christendom 'de beste' waren (CGVS, p. 14). U kon echter niet concretiseren van waar die interesse in het christendom plots kwam en waarom u zich in deze godsdienst begon te verdiepen: u kwam niet verder dan oppervlakkige verklaringen zoals "de interesse kwam uit mijn hart" en "het christendom is een goede godsdienst" (CGVS, p. 13), meer niet. Dat u plots uit het niets Jezus als hulp inriep en/of christelijke teksten begon te lezen die u dan vergeleek met de islam, hoewel u op dat moment al meer dan vijftig jaar moslim was – u deed af en toe het dagelijks gebed, u was toen getrouwd met een volgens u fanatieke moslima en op uw werk in overheidsdienst waren uw oversten erg tevreden van u (u ontving verschillende dankbrieven waardoor uit niets blijkt dat u onislamitisch gedrag zou vertoond hebben) (CGVS, p. 6; p. 15) – en tot dan geen enkele interesse had voor andere geloofsovertuigingen (CGVS, p. 7), komt weinig doorleefd en oprecht over en overtuigt dan ook niet. Dat er met rede over de geloofwaardigheid van de door u geschetste motivatie om zich tot het christendom te richten serieuze twijfels bestaan, wordt bevestigd door het feit dat uw echtgenote niet eens wist hoe u in Iran met het christendom in aanraking was gekomen (CGVS echtgenote, p. 7). Indien u werkelijk oprecht tot het christendom was bekeerd, kan immers aangenomen worden dat jullie hierover gesproken zouden hebben. Jullie weinig concrete en zelfs vage verklaringen over uw motivatie om u te bekeren zetten de geloofwaardigheid ervan op de helling.

Voorts legden jullie tegenstrijdige verklaringen af over uw aanwezigheid op Vartans huiskerkbijeenkomsten. Zo verklaarde u op de Dienst Vreemdelingenzaken dat u tot het telefoontje van uw vriend Ali twintig dagen voor uw vertrek uit Iran naar de huiskerk ging (CGVS-vragenlijst, ingevuld op de DVZ, vraag 3.5). Op het Commissariaatgeneraal verklaarde u echter dat u na de arrestatie op 2 azar 1394, ofwel 23 november 2015, geen enkel contact meer had zowel met Vartan als met de overige huiskerkleden (CGVS, p. 16). Geconfronteerd met deze tegenstrijdigheid, vroeg u zich af of u wel had gezegd bij de Dienst Vreemdelingenzaken dat u naar de huiskerk bleef gaan tot het telefoontje van uw vriend Ali. U wist het niet meer (CGVS, p. 31). Het louter in vraag stellen van eerder afgelegde verklaringen kan echter niet worden beschouwd als een afdoende uitleg voor deze ernstige tegenstrijdigheid, temeer daar u uw beweerde geheugenproblemen niet heeft aangetoond, hoewel dit werd gevraagd (CGVS, p. 31), en daar uw echtgenote verklaarde dat u tijdens jullie na uw arrestatie begonnen relatie – ten tijde van uw onderhoud waren jullie nog geen drie jaar getrouwd (CGVS, p. 3; p. 21) – wél nog ongeveer één keer per maand naar de huiskerk bleef gaan. Meer zelfs, volgens uw echtgenote vertelde u haar tevens over wat er tijdens de huiskerkbijeenkomsten allemaal gezegd werd (CGVS, p. 4 en 7). Aan uw verklaringen over uw huiskerkbezoek kan bijgevolg geen geloof gehecht worden.

Dat er aan uw bekering tot het christendom in Iran geen geloof wordt gehecht, wordt bevestigd door enkele opmerkelijke tegenstrijdigheden en incoherenties tussen uw verklaringen en deze van uw echtgenote in verband met uw christelijke beleving. Zo is het bevreemdend dat uw echtgenote verklaarde dat u in Iran louter interesse had in het christendom – u had zich nog niet echt bekeerd; dit gebeurde volgens haar pas in België (CGVS vrouw, p. 3) –, terwijl u verschillende keren beweerde dat u zich in Iran wel al een christen voelde: u ging zeventien jaar bij uw vriend Vartan naar de huiskerk en was hierdoor erg veranderd (CGVS, p. 4; p. 26). Daar waar u zei dat u thuis in Iran een Perzische Bijbel had die u in alle vrijheid thuis kon lezen – uw echtgenote moeide zich hier niet mee – (CGVS, p. 25-26), zei uw vrouw dat u thuis niets speciaals deed voor uw geloof: u had immers geen eigen Perzische versie van de Bijbel. U had enkel een Hebreeuwse versie die u soms op uw hoofd of hart legde, maar die u niet kon lezen (CGVS vrouw, p. 4 en 5). Dat u geconfronteerd met deze tegenstrijdigheid zei dat uw vrouw deze Bijbel nog niet had gezien (CGVS, p. 31), is, gezien uw verklaring dat u thuis in alle vrijheid het boek kon lezen en dat u haar klaarblijkelijk wel de Hebreeuwse versie had getoond (CGVS, p. 25-26), niet geloofwaardig.

Dat er geen geloof wordt gehecht aan uw bekering en uw deelname aan huiskerkbijeenkomsten blijkt eveneens uit het feit dat u en de huiskerkleden amper voorzorgsmaatregelen namen om de huiskerk af

te schermen voor de autoriteiten. De enige voorzorgsmaatregel bestond erin op te letten dat jullie één per één of twee per twee bij Vartan binnengingen. U erkende dat jullie eigenlijk veel risico namen (CGVS, p. 15). Dat jullie weinig voorzorgsmaatregelen namen, blijkt ook uit het feit dat jullie openbaar afspraken in het park om te praten over het christendom of 's avonds met enkele huiskerkleden over het christendom spraken aan de telefoon (CGVS, p. 11-12 en 15). Dit door u genomen risico komt erg onaannemelijk over. Het frequenteren van christelijke activiteiten als moslim kan in Iran immers streng worden bestraft, uw echtgenote stipte aan dat, omdat u bij de strijdmachten werkte, u altijd in het vizier [van de autoriteiten] was (CGVS vrouw, p. 3) en naar aanleiding van de bedreigingen die u kreeg i.v.m. de geheime opslagplaatsen vernam u van de kolonel die u en de andere leidinggevenden de opslagplaatsen toonde dat jullie een heel leven in de gaten gehouden zouden worden (CGVS, p. 19-20), waardoor enige voorzichtigheid van uw kant toch verwacht mag worden. Dat u, hiermee geconfronteerd, plotseling uw eerdere verklaringen over het genomen risico aanpaste en zei dat jullie toch erg voorzichtig waren en dat u er niet van uitging dat de autoriteiten jullie geloofsactiviteiten te weten zouden komen (CGVS, p. 20), is niet in overeenstemming te brengen met uw eerdere verklaringen waaruit jullie onvoorzichtig handelen naar boven kwam.

Aansluitend hierbij komt de door u beschreven houding van Vartan zelf eveneens weinig aannemelijk over. Gevraagd of iedereen zomaar aan de christelijke bijeenkomsten van Vartan kon deelnemen – uit uw verklaringen blijkt dat deze bijeenkomsten ná de revolutie werden georganiseerd, aangezien Vartans verhalen over het christendom voor de revolutie niet veel interesse opwekten omdat de negatieve kanten van de islam toen nog niet gekend waren (CGVS, p. 12) –, antwoordde u dat hij graag wou dat anderen naar zijn bijeenkomsten konden komen en daarom liet hij mensen toe, dus ook uw collega Hassan S. (...), van wie u vermoedde dat hij jullie uiteindelijk verraden heeft. Hierop gevraagd of Vartan dan overal de blijde boodschap verkondigde, antwoordde u affirmatief: hij was immers christen en mocht in die hoedanigheid over het christendom spreken. Jullie konden hem dan ook niet tegenhouden, want jullie hadden niets te zeggen (CGVS, p. 12). Dit klopt niet. Christelijk proselitisme, zo blijkt uit de beschikbare informatie, is in Iran verboden. Dat Vartan in deze context openlijk de blijde boodschap verkondigde, nota bene in militaire middens – in de huiskerk waren 16 (oud-)collega's van de luchtmachtbasis (CGVS, p. 11) –, is dan ook niet aannemelijk.

Verder legde u vage en oppervlakkige verklaringen af over de motieven van uw medehuiskerkleden om de huiskerk te frequenteren, waardoor uw bewering jarenlang een huiskerk gefrequentieerd te hebben opnieuw op de helling komt te staan. Zo kon u niet concreet antwoorden op de vraag of u wist waarom de andere huiskerkleden zich hadden aangesloten en waarom zoveel van uw collega's interesse hadden: 12 van de 16 huiskerkleden waren immers oud-collega's (CGVS, p. 11), een behoorlijk aandeel van het ledenbestand. Hoewel u hierover enkele vragen werden gesteld, kwam u niet verder dan te zeggen dat jullie allemaal interesse hadden in het christendom (CGVS, p. 14 en 26). Hierbij is het bijzonder merkwaardig dat uw echtgenote eveneens amper weet had over uw huiskerkbezoeken en de leden van de huiskerk: ze stelde geen vragen over hoe u in de huiskerk terecht kwam en wist louter dat u met vrienden naar een huiskerk ging (CGVS, p. 7).

Gelet op het geheel van bovenstaande vaststellingen heeft u niet aangetoond daadwerkelijk in Iran christelijke geloofsactiviteiten te hebben ontwikkeld. Bijgevolg kan er evenmin aan uw problemen ten gevolge van uw christelijke activiteiten in Iran nog geloof worden gehecht. Dit blijkt tevens uit de volgende vaststellingen.

Zo komt uw beschrijving van uw arrestatie en detentie ten gevolge van uw christelijk engagement in 1394 (2015), i.e. een aantal jaar voor uw vertrek uit Iran erg eigenaardig over. U verklaarde dat u tijdens uw detentie mishandeld werd. Uiteindelijk kwam er één van de overheidsbeambten zeggen dat u niet meer mocht geslagen worden, omdat u bewusteloos was: hij zei dat ze u niet mochten doden (CGVS, p. 10). Dat u bewusteloos werd geslagen maar toch nog hoorde wat één van de overheidsbeambten zei, is bevreemdend.

Dat er aan deze arrestatie en detentie geen geloof wordt gehecht, blijkt tevens uit het feit dat u niet de minste coherente informatie had over het lot van uw huiskerkgenoten in die periode. Gedurende de jaren na uw arrestatie i.v.m. uw bekering informeerde u zich op geen enkele manier naar hen. U zocht hoogstens wat informatie op over uw collega's in het maandelijks luchtvaartmagazine Saf, maar zonder resultaat. U had geen enkel idee wie er mogelijk werd vastgehouden. U informeerde zich niet uit schrik, ook niet via sociale media (CGVS, p. 16-17). Dat er geen veilige methodes zouden bestaan om u op een discrete manier naar uw christelijke oud-collega's te informeren, kan evenwel niet worden aangenomen, temeer daar u twintig dagen voor uw vertrek (i.e. een drietal jaar na uw arrestatie) blijkbaar plots wel naar Abbas, die dan gearresteerd bleek te zijn, kon informeren (CGVS, p. 16). U stipte aan geen nood te hebben om u (actueel) naar de huiskerkleden te informeren: u kan immers niet terugkeren naar Iran en u kan hen niet helpen (CGVS, p. 17). Dat u ondanks uw beweerde jarenlange betrokkenheid in de huiskerk geen nood heeft om u te informeren naar het lot van uw medegelovigen – bovendien collega's met wie u vele jaren intensief samengewerkt heeft (CGVS, p. 11) –, overtuigt niet.

Van een verzoeker om internationale bescherming kan immers in alle redelijkheid verwacht worden dat hij zich zo volledig mogelijk informeert over al deze aspecten die enigszins verband houden met zijn beweerde vrees, hetgeen hier manifest niet het geval is. Ook over Vartan had u geen informatie. Onderweg naar België probeerde u hem wel te bellen, maar zonder resultaat. Gevraagd of u Vartan niet kon opzoeken via Facebook, verklaarde u dat hij misschien geen contact met u wil en dat het internet niet goed is in het opvangcentrum (CGVS, p. 16-18). Dat u wel in staat bent om in België een kerkdienst bij te wonen op uw gsm en u via een laptop van een medebewoner in het opvangcentrum de vieringen kan bijwonen (CGVS, p. 27), maar dat het internet te ontoereikend zou zijn om u naar Vartan te informeren, is, gelet op uw beweerde jarenlange vriendschap met hem (CGVS, p. 6) en gelet op zijn rol in uw bekering, erg vreemd. Bovenstaande vaststellingen over uw gebrekkige informatie over de problemen van Vartan en de huiskerk sinds uw arrestatie enkele jaren geleden ondermijnen niet alleen de geloofwaardigheid van de door u beweerde rol van Vartan als vriend die u de weg opende naar het christendom en u de Bijbel onderrichtte in de huiskerk, maar ook van de huiskerkproblemen zelf.

Daarnaast legden jullie tegenstrijdige verklaringen af over het telefoontje dat u ontving van Ali S.S. (...) dat aanleiding gaf tot uw vertrek uit Iran. U verklaarde dat u plots enkele jaren na uw arrestatie opgebeld werd door een vriend om te zeggen dat al degenen die van de opslagplaatsen wisten en zich bekeerd hadden, gevaar liepen (CGVS, p. 16 en 21). Uw echtgenote verklaarde evenwel dat Ali stelde dat al uw collega's reeds werden aangehouden en verdwenen waren, en dat ze u ook zouden oppakken (CGVS vrouw, p. 5). Op de Dienst Vreemdelingenzaken beweerde u voorts dat u na het telefoontje van Ali de huiskerkleden op de hoogte bracht van het gevaar (CGVS-vragenlijst, vraag 3.5), terwijl uit uw verklaringen op het Commissariaat-generaal blijkt dat u al jarenlang geen contacten meer heeft met uw huiskerkgenoten (CGVS, p. 16-17).

Verder legde u nog incoherente verklaringen af over Abbas' arrestatie. Op de Dienst Vreemdelingenzaken legde u geen direct verband tussen het telefoontje van uw vriend Ali en de ontdekking van de verdwijning van Abbas. U zei dat u twintig dagen voor uw vertrek een telefoontje van Ali had gekregen om u te verwittigen dat de autoriteiten op de hoogte waren van uw bekering. De verdwijning van Abbas die daarvoor plaatsvond beschouwde u ook als een verwittiging. Dat Ali u naar Abbas zou doorverwezen hebben en dat u zo Abbas' verdwijning zou hebben vernomen, blijkt nergens uit uw op de Dienst Vreemdelingenzaken afgelegde verklaringen (CGVS-vragenlijst, ingevuld op de DVZ, vraag 3.5). Op het Commissariaat-generaal zei u evenwel dat u Abbas' verdwijning pas vernomen heeft dankzij het telefoontje van Abbas (CGVS, p. 22-23).

Tot slot kan er volledigheidshalve nog gewezen worden op uw probleemloos legaal vertrek, ofschoon u ten gevolge van uw bekering in Iran in de problemen zou zijn gekomen (verklaring DVZ, vraag 37; CGVS vrouw, p. 8-9).

Bovenstaande vaststellingen nopen ertoe te besluiten dat er aan uw bekering in Iran en uw problemen ten gevolge hiervan geen enkel geloof gehecht kan worden.

Aangezien uit uw verklaringen opgemaakt kan worden dat u uw geloofsactiviteiten in België situeert in het verlengde van uw beweerde eerdere bekering in Iran (CGVS, p. 4), aangezien uw echtgenote beweerde dat u aan haar in Iran reeds de blijde boodschap heeft verkondigd, maar ze haar bekering tot het christendom wegens tijdsgebrek uitstelde tot na haar vertrek uit Iran (CGVS vrouw, p. 7) en aangezien aan uw bekering in Iran geen enkel geloof gehecht kan worden, komt de geloofwaardigheid van jullie motivatie om in België geloofsactiviteiten voor de getuigen van Jehova te ontwikkelen ook danig op de helling te staan. Er kan dan ook besloten worden dat u hier eerder omwille van opportunistische redenen dan vanuit een oprechte overtuiging naar de bijeenkomsten van de getuigen van Jehova gaat.

Verskillende elementen wijzen bijkomend op een onoprechte bekering en aansluiting bij de Jehova's getuigen in België.

Drie dagen nadat u en uw echtgenote in het opvangcentrum aankwamen maakten jullie kennis met bewoonster Leila en zij overtuigde jullie om naar de bijeenkomstzaal van de Jehova's getuigen te gaan. Jullie hoorden dat het goede mensen waren en dat er al andere Iraniërs waren. Jullie hadden geen idee wat het christendom volgens de Jehova's getuigen precies inhield, maar besloten toch naar de bijeenkomsten te gaan (CGVS, p. 4-5). U erkende dat, indien Leila en de andere bewoners in uw opvangcentrum protestant waren geweest, u wellicht geen getuige was geworden, maar wel protestant (CGVS, p. 5). Mede gelet op het feit dat getuigen van Jehova hun interpretatie van het christendom als de enige waarheid beschouwen, wijst deze uitspraak niet meteen op een diepe overtuiging als getuige van Jehova. Dit blijkt tevens uit uw antwoord op de vraag waarom u zich nu beschouwt als getuige. U kwam niet verder dan te stellen dat u in hen gelooft en dat het goede, deftige en vriendelijke mensen zijn. U verwees naar het feit dat het de ideale gemeenschap is voor jullie omdat ze jullie begrijpen en dezelfde taal spreken (CGVS, p. 27). Het loutere feit dat u en uw echtgenote aansluiting vinden bij een bepaalde gemeenschap louter op basis van begrip en taal, heeft echter niet meteen te maken met een verinnerlijkte christelijke overtuiging.

Dat er bij jullie geen sprake is van een verinnerlijkte christelijke overtuiging, blijkt ook uit het feit dat uw echtgenote, die zich in Iran niet met het christendom heeft beziggehouden, slechts zeer korte tijd nodig had om zich aan te sluiten bij de getuigen. Gevraagd sinds wanneer ze getuige van Jehova was, antwoordde ze dat dit sinds 14 mehr 1398 (6 oktober 2019) was. Dit is de dag waarop ze voor het eerst naar een bijeenkomst van de getuigen ging (CGVS vrouw, p. 5-6). Even later zei ze dan weer dat ze pas een maand nadat ze voor het eerst de getuigen frequenteerde overtuigd raakte (CGVS vrouw, p. 10). Een dermate snelle blitzbekering (hetzij de dag van het eerste bezoek aan de getuigen, hetzij een maand later) roept vraagtekens op. Een vrijwillige en overtuigde bekering van de islam naar het christendom is immers een zeer ingrijpende en fundamentele gebeurtenis, zeker voor iemand die meer dan vijftig jaar (op papier) als moslima door het leven ging en wiens kinderen, broers en zussen allemaal moslim zijn (CGVS vrouw, p. 6 en 8). Men kan dan ook verwachten dat er aan deze bekering toch enige reflectie en studie is voorafgegaan. Dat uw echtgenote zich op dezelfde dag (of korte tijd erna) bekeerde als de effectieve dag waarop zij voor het eerst naar een activiteit van een bepaalde geloofsgemeenschap ging, kan bezwaarlijk wijzen op een waarachtige, diepgaande bekering maar wijst eerder op een bekering die met achterliggende, opportunistische bedoelingen tot stand kwam. Bijkomend is het frappant dat u zelfs niet eens wist waarom uw vrouw zich bekeerde tot het christendom: u antwoordde louter dat het haar keuze was. Gevraagd of jullie daar wel over hebben gesproken, zei u dat jullie niet meer over het verleden praten, maar over de toekomst (CGVS, p. 27). Nochtans kan aangenomen worden dat, indien jullie bekering oprecht was geweest, een dergelijk onderwerp ter sprake zou zijn gekomen.

Dat u niet heeft aangetoond een oprechte christen te zijn, blijkt tevens uit het feit dat u zich niet eens meer kon herinneren welke bijbeltekst er tijdens de laatste bijeenkomst voor uw persoonlijk onderhoud werd besproken (CGVS, p. 28). Dit wijst niet meteen op betrokkenheid. Dit blijkt ook uit uw antwoord op de vraag hoe u een nietchristen zou overtuigen om naar de getuigen te gaan. Op deze vraag antwoordde u dat u nog niet zo ver bent om iemand de blijde boodschap te verkondigen (CGVS, p. 28). Van iemand die in België al twee jaar bijeenkomsten van de getuigen volgt, kan evenwel verwacht worden dat hij of zij toch op zijn minst enigszins zou weten hoe hij of zij een christelijke boodschap aan een niet-christen zou kunnen overbrengen.

Vervolgens wordt niet ontkend dat uw echtgenote een minimale basiskennis heeft over de Jehova's getuigen: christelijke kennis kan via studie verworven worden, zonder dat men daadwerkelijk een oprechte christen is. Toch slopen er verschillende opvallende hiaten in haar christelijke kennis. Dat uw echtgenote enerzijds verklaarde dat de dood van Jezus herdacht wordt maar anderzijds niet wist dat de Jehova's getuigen het laatste avondmaal vieren – ze hebben immers geen feesten (CGVS vrouw, p. 16) –, is wel zeer opmerkelijk. Het laatste avondmaal is zowat de enige gebeurtenis uit Jezus' leven die jaarlijks herdacht wordt. Bovendien, zo blijkt uit de beschikbare informatie, wordt het laatste avondmaal herdacht op hetzelfde moment als Jezus' dood. Dat uw vrouw over zo'n cruciale jaarlijkse herdenking klaarblijkelijk geen informatie had, hoewel ze deze herdenking normaalgezien al zou moeten hebben meegemaakt, is bijzonder frappant en plaatst wederom de nodige kanttekeningen bij haar beweerde oprechtheid. Ook over het getal 144000 kon uw vrouw geen diepgaande info verschaffen. Ze wist niet of deze 144000 mensen de enigen waren die naar de hemel konden gaan en gevraagd hoe je als één van de acht miljoen getuigen bij deze 144000 kon horen, had ze hier geen begin van antwoord op (CGVS vrouw, p. 16). Voorts is het frappant dat uw echtgenote ondanks haar bijbelstudie verkeerdelijk dacht dat het Petrus was die het laatste boek van het Nieuwe Testament schreef (i.p.v. Johannes) en dat ze bij het opsommen van de apostelen niet verder kwam dan acht: ze meende na haar opsomming zelfs dat ze alle apostelen had opgesomd. Gevraagd wat voor haar de essentie van het evangelie van Johannes was, zei ze dat ze zich niets herinnerde en verwees ze louter naar de brief die het Commissariaat-generaal had ontvangen van de getuigen waarin te lezen staat dat zij nog maar een nieuwe leerling is. Vervolgens herinnerde uw echtgenote zich niets van het evangelie van Johannes. Verder verklaarde ze verkeerdelijk dat Maria Magdalena de moeder was van Jezus, al wijzigde ze deze verklaring meteen en stelde ze dat Maria Magdalena de zus is van Jezus. Maria Magdalena was noch de moeder noch de zus van Jezus, maar een gewone volgeling van Christus. Ten slotte wist uw vrouw niet waarover de brieven aan de Korintiërs precies gaan. Uw echtgenote verklaarde dat ze nog niet veel wist over het christendom en vond de aan haar gestelde vragen moeilijk (CGVS vrouw, p. 18-19). Dat er dergelijke belangrijke hiaten in haar bijbelkennis slopen, ofschoon bijbelkennis voor de getuigen erg belangrijk is, komt de geloofwaardigheid van haar bekering niet ten goede.

Verder is het, aansluitend hierbij, enigszins eigenaardig dat, hoewel jullie intussen al geruime tijd de getuigen frequenteren, jullie (net zoals in de islam het geval is) nog steeds over Jezus spraken als zijnde een profeet (CGVS, p. 13; CGVS vrouw, p. 6 en 16), terwijl hij volgens de officiële leer van de getuigen geen profeet is. Dat jullie beiden de voor de getuigen van Jehova cruciale figuur van Jezus verkeerd inschatten, tast wederom de oprechtheid van jullie beweerde interesse voor de getuigen aan.

Het doet voorts ook verbazen dat u en uw echtgenote nog niet gedoopt zijn en over dit doopsel ook geen informatie hadden (CGVS, p. 4; CGVS vrouw, p. 15). U stelde te denken dat u nog veel moest leren alvorens gedoopt te kunnen worden en ook uw echtgenote verklaarde dat ze nog onvoldoende kennis had daar zij het boek nog niet volledig bestudeerd had en zich nog niet klaar voelde om een vraag te stellen over haar doop; ze meende ook onvoldoende kennis te hebben om te prediken (CGVS, p. 28; CGVS vrouw, p. 15 en 17). Uw echtgenote wist zelfs niet of het initiatief om gedoopt te worden van het bestuur zelf kwam of bij de gelovige zelf ligt: ze heeft het nog nooit gevraagd (CGVS vrouw, p. 15). Dat jullie klaarblijkelijk niet eens informatie hebben over het doopsel, hoewel dit, zo blijkt uit de beschikbare informatie, een cruciale stap (volgend op predikwerk) is in het traject van elke getuige, getuigt aldus niet van een diepgaande interesse voor en betrokkenheid bij dit geloof en doet aldus bijkomend vragen betreffende de oprechtheid van jullie geloofsbeleving rijzen.

Ook de bewering van uw echtgenote, die, zoals aangehaald, haar hele leven moslima was en wiens familie moslim is, niets miste van de islam omdat alles in de islam problematisch en fout is en haar verklaring dat ze nog niets was tegengekomen dat haar minder aanspreekt bij de Jehova's getuigen – uw echtgenote aanvaardde alles van de getuigen omdat ze de waarheid spreken en volgens het Boek handelen en ook u meende dat alles wat de getuigen doen correct is – (CGVS vrouw, p. 14; CGVS, p. 5) komen weinig doorleefd over. Er kan immers aangenomen worden dat, zelfs als is iemand oprecht overtuigd van een bepaald geloof, deze gelovige het toch lastiger of moeilijker vindt om een aantal aspecten uit dit geloof toe te passen of te aanvaarden en toch een aantal positieve elementen uit zijn vroegere leven voor zijn bekering mist.

Het geheel van bovenstaande vaststellingen, met name uw ongeloofwaardige bekering in Iran, uw ongeloofwaardige vluchtmotieven, jullie blitzbekering in België en jullie lacunaire, oppervlakkige en weinig doorleefde kennis over cruciale aspecten van de christelijke leer volgens de getuigen van Jehova, noopt er bijgevolg toe te besluiten dat jullie helemaal niet hebben aangetoond dat jullie beweerde bekering authentiek en oprecht zou zijn. Bijgevolg hebben jullie evenmin aannemelijk gemaakt dat jullie zich bij een terugkeer naar jullie land van herkomst als christenen zullen manifesteren of dat jullie als dusdanig gezien zullen worden door uw omgeving.

Het feit dat u en uw echtgenote in België contact hebben met getuigen van Jehova en dat jullie naar eigen zeggen hun bijeenkomsten volgen, doet hieraan geen afbreuk. Het feit dat u geloofsactiviteiten hebt en dat u die kan staven met foto's en documenten wil evenwel niet zeggen dat er wordt uitgegaan van een geloofwaardige en oprechte bekering. Uw geloofsactiviteiten dienen immers ook aannemelijk te worden gemaakt met overtuigende verklaringen omtrent het proces van de bekering tot het nieuw gekozen geloof, wat u, gelet op bovenstaande vaststellingen, geenszins deed. Betreffende deze in België uitgevoerde geloofsactiviteiten kan nog worden toegevoegd dat uit informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, blijkt dat de Iraanse autoriteiten weinig aandacht schenken aan terugkerende verzoekers om internationale bescherming. Evenmin hebben zij veel aandacht voor wat deze verzoekers in het buitenland hebben gezegd, gedaan of op internet hebben gezet. Het zijn personen die al eerder een verhoogd risicoprofiel hadden – jullie hebben dit evenwel, zoals hierboven is gebleken, niet aannemelijk gemaakt – en personen met geloofwaardige bekeringsactiviteiten - jullie bekering tot het christendom is echter niet oprecht waardoor uit niets blijkt dat jullie zich bij terugkeer als christenen zullen gedragen -, die bij terugkeer een groter risico lopen om in de aandacht van de Iraanse autoriteiten te komen.

De informatie waarop het Commissariaat-generaal zich baseert werd aan uw administratieve dossier toegevoegd.

Tot slot kan er betreffende uw arrestatie in 1384 (2005-2006), i.e. meer dan een decennium voor uw uiteindelijke vertrek naar België, opgemerkt worden dat u deze arrestatie in uw opeenvolgende verklaringen verschillend uitlegde. Daar waar u op de Dienst Vreemdelingenzaken aangaf dat u toen werd gearresteerd, omdat de luchtmacht u had gevraagd om nog vijf jaar extra dienst te doen hetgeen u had geweigerd – met uw arrestatie wilden ze zich ervan vergewissen dat u geen officiële documenten meer in uw bezit had – (CGVS-vragenlijst, vraag 3.1), beweerde u op het Commissariaat-generaal dat u gearresteerd werd omdat u enkele jaren voor uw pensioen geheime informatie had gekregen over geheime opslagplaatsen en dat er één van die opslagplaatsen in vlammen opgegaan was, waardoor al degenen die van deze opslagplaatsen op de hoogte waren werden geïntimideerd: men vermoedde immers dat één van de mensen die op de hoogte was van het bestaan van deze opslagplaatsen zijn mond had voorbijgepraat (CGVS, p. 9). U benadrukte op het Commissariaat-generaal dat uw arrestatie geen verband had met de vraag van de luchtmacht om nog een aantal jaar extra te dienen (CGVS, p. 31). Dit gegeven tast de geloofwaardigheid van deze arrestatie aan. Hoe dan ook was deze arrestatie voor u geen reden om Iran te verlaten en in België om internationale bescherming te verzoeken (CGVS, p. 10). Aangezien er aan uw problemen in Iran omwille van uw beweerde bekering niet het minste geloof kan worden gehecht, blijkt uit niets dat u anno 2021, ofwel vijftien jaar later, hierom bij terugkeer naar Iran nog een vrees voor vervolging of ernstige schade zou moeten koesteren.

De overige door u in het kader van uw asielverzoek neergelegde documenten kunnen bovenstaande beslissing niet wijzigen. Uw identiteit, uw nationaliteit, uw burgerlijke staat, de door u gevolgde opleidingen, uw professionele activiteiten en uw medische problemen van een aantal jaar geleden staan immers niet ter discussie."

Derhalve kan ten aanzien van u evenmin besloten worden tot het bestaan van een vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of van een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming.

Aan uw identiteit, uw nationaliteit en uw opleiding, zoals deze uit uw documenten blijken, wordt niet getwijfeld.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Het verzoekschrift

2.1. Verzoekende partijen beroepen zich in een eerste middel op de:

"Schending van artikel IA van het Verdrag van Genève; Schending van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet;

Schending van de materiële motiveringsplicht, minstens van de mogelijkheid tot toetsen van de materiële motivering juncto Schending van het zorgvuldigheidsbeginsel.

Schending artikel 3 EVRM juncto Schending artikel 48/4,§2, b van de vreemdelingenwet"

Verzoekende partijen gaan in dit kader in op de vluchtelingendefinitie zoals vervat in artikel 1 van het Vluchtelingenverdrag van Genève van 1951 en passen de elementen uit deze definitie toe op hun situatie en problemen. Tevens stellen zij niet akkoord te zijn met de vaststellingen in de bestreden beslissing.

2.2. Verzoekende partijen beroepen zich in een tweede middel op de:

"Schending van de materiële motiveringsplicht, minstens van de mogelijkheid tot toetsen van de materiële motivering juncto Schending van het zorgvuldigheidsbeginsel"

Zij voeren aan:

"Verweerster stelt ten onrechte dat in hoofde van verzoekers geen procedurele noden aanwezig zijn.

Verzoeker zijn naar de Iraanse normen oud en mijnheer is zeer ziek. Mijnheer is zowel fysiek als psychisch gewoon kapot.

Verzoekers hebben onderweg naar België enorm geleden. Verzoekers hebben deze elementen allemaal verteld aan verweerster en toch liet verweerster na om met deze elementen rekening te houden.

Verzoekers menen dat in het geval het voordeel van twijfel ruim gerechtvaardigd is."

Vervolgens doen verzoekende partijen, inzake hun nieuwe religie, gelden:

"Verzoeker meent dat verweerster geen rekening gehouden heeft met de verklaringen van verzoeker over zijn interesse.

Verzoeker meent dat hij naast het feit dat hij in de moeilijke momenten hulp kreeg van Jezus ook de religie gestuurd heeft.

Het feit dat verweerster deze werkwijze ongeloofwaardig vindt, betekent niet dat dit ook ongeloofwaardig is.

De denkwijze van verweerster is een westerse denkwijze die in de meeste gevallen tegenovergestelde is van de denkwijze in Iran.

Verweerster verwijst naar de tevredenheid van de werkgever van verzoeker en dat er nooit enig gewaag zal gemaakt zijn van niet islamitisch gedrag bij zijn werkgever.

Verzoeker wenst de aandacht van verweerster te vestigen aan het volgende element:

(...)

Verzoekers menen dat een simpele lezing van dit rapport een duidelijk beeld geeft hoe verweerster foutief de bekering beoordeeld heeft."

Betreffende het gegeven dat verzoekster niet wist hoe verzoeker in contact kwam met het christendom, betogen verzoekende partijen verder:

"Verzoeker meent dat zijn echtgenote in Iran niet bekeerd was tot het Christendom om deze informatie te kennen.

*Verzoekers woonden niet heel lang samen als een koppel. Zie vraag 5 van de vragenlijst van het CGS waarin staat dat ze op dat moment niet getrouws was met haar man.
Dit elementen is eveneens over het hoofd gezien door verweerster.”*

Voorts stellen verzoekende partijen, omtrent verzoekers verklaringen bij de DVZ:

“Verzoeker meent dat alles wat hij in het CCVS verteld heeft is gebaseerd op de waarheid.

Verzoeker herinnert zich niet dat hij bij de DVZ een andere versie van de feiten zou gezegd hebben.

Verzoeker wordt vaak in steek gelaten door zijn geheugen. Verzoeker heeft dit meermaals aangehaald.”

Verzoekende partijen vervolgen:

“Verzoeker meent dat de verklaringen van zijn echtgenote niet tegen hem mag gebruikt worden.

Waarom?

Omdat ze heel kort samen met elkaar woonden voor hun vertrek naar België.”

Eveneens geven verzoekende partijen aan:

“Verzoeker geeft toe dat er tegenstrijdigheden zijn maar hij meent dat in zijn geval het voordeel van twijfel gerechtvaardigd is.

Verzoeker onthoudt echt niet dingen die hij vaak zegt.

Verzoeker stelt dat hij wel op de hoogte gesteld was door Ali dat zijn leven in gevaar is en dat andere collega's ook aangehouden was.”

Met betrekking tot hun religieuze activiteiten in België, verklaren verzoekende partijen verder:

“Verweerster neemt ten onrechte de bekering van verzoekers in België in twijfel.

Verzoekers gaan regelmatig naar de bijeenkomsten ze zijn zeer actief op de sociale media - bv. Deel te nemen in de vergaderingen.

Verweerster vindt het ten onrechte dat verzoekers nog niet gedoopt zijn. Verweerster weet het zelf zeer goed dat bij de getuigen van Johova's niet de bekeerlingen gedoopt wordt.

Het duurt soms jaren tot de getuigen van johova's gedoopt worden.

Dit is een gekend feit voor verweerster en toch maakt ze ten onrechte een punt.

Verweerster heeft nagelaten om rekening te houden met de elementen die verzoeker wel kenden over het Christendom.

Een dossier moet in zijn totaliteit beoordeeld worden en niet omdat ze een paar vragen niet naar behoren geantwoord hebben.

Verzoekers lopen met een documenten in hun zaak waarin staat dat ze geen bloed mag geven en nemen.

Wie doet zoiets?

Alleen een persoon die echt een getuige van Jahova is.

Voortgezette religieuze engagement:

Activiteiten en bekendheid in de sociale media en het risico bij een terugkeer naar het land van herkomst:

Verzoekers menen dat verweerster geforceerd op zoek is naar de nietszeggende elementen om hun geloofwaardigheid in twijfel te trekken.

Verzoekers zijn in de sociale media bekend als iemand die bekeerd zijn en ze menen dat bij een eventuele terugkeer naar Iran ze onthoofd zullen worden.

Verweerster stelt dat het regime in Iran niet op de hoogte is van deze christelijke activiteiten van verzoekers.

Verweerster is naïef wanneer ze iets stelt.

Deze activiteiten van Iraniërs in diaspora worden al jaren in de gaten gehouden door het regime.

Verzoekers zijn bekeerd tot christendom en bij een eventuele terugkeer lopen ze het risico om vervolgd te worden”.

Verzoekende partijen citeren verder uit algemene informatie, daterend uit 2013, omtrent de situatie voor (bekeerde) christenen in Iran en concluderen:

“Verzoekers menen daarom dat hun leven in gevaar is in Iran omwille van hun activiteiten in de sociale media.

Verweerder heeft nagelaten om op een deftige wijze te motiveren waarom:

Zij geen rekening houdt met de verklaringen van verzoekers en hun mentale toestand

Een dergelijke handelswijze komt neer op een schending van het zorgvuldigheidsbeginsel.

Dat dit middel gegrond is.”

2.3. Verzoekende partijen beroepen zich in wat zich aandient als een derde middel op de:

“Schending van artikel 3 EVRM juncto schending van artikel 48/4, §2, b van de vreemdelingenwet”.

Zij doen gelden:

“Verweerster heeft eveneens nagelaten om te motiveren waarom verzoeker niet in aanmerking komt voor subsidiaire bescherming op basis van artikel 48/4, §2, B - grond.

Hierbij wensen verzoekers te verwijzen naar § 39 van Elgafaji arrest over de ‘sliding scale’:

(...)

Verzoekers hebben deze persoonlijke omstandigheden voldoende aannemelijk gemaakt door hun profiel.

Verweerder heeft eveneens nagelaten om te motiveren waarom ze aan verzoekers geen subsidiaire beschermingsstatus niet toegekend heeft.”

2.4. Verzoekende partijen vragen op basis van het voorgaande:

“In hoofdorde:

De beslissing van het Commissariaat - Generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen van 25.02.2021 te vernietigen en te hervormen en verzoeker het statuut van vluchtelingen overeenkomstig het Vluchtelingenverdrag van Genève en artikel 48/3 Vreemdelingenwet toe te kennen, minstens de beslissing te vernietigen en terug te sturen naar het Commissariaat - Generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen voor verder onderzoek.

In ondergeschikte orde:

De beslissing van het Commissariaat - Generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen van 25.02.2021 m.b.t. verzoeker te vernietigen en te hervormen en verzoeker subsidiaire bescherming overeenkomstig artikel 48/4 toe te kennen, minstens de beslissing te vernietigen en terug te sturen naar het Commissariaat - Generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen voor verder onderzoek.”

2.5. Verzoekende partijen voegen ter staving van hun betoog benevens de in het verzoekschrift aangehaalde en geciteerde informatie geen stukken of documenten bij het verzoekschrift.

3. Beoordeling van de zaak

3.1. Waar verzoekende partijen beweren dat minstens *“de mogelijkheid tot toetsen van de materiële motivering”* geschonden is, ziet de Raad vooreerst niet in op welke wijze de bestreden beslissingen het hen onmogelijk zouden maken om te toetsen of de materiële motiveringsplicht al dan niet geschonden is. De motieven die ten grondslag van deze beslissingen liggen zijn in deze beslissingen immers in duidelijke bewoordingen opgenomen en kunnen hierin op eenvoudige wijze worden gelezen. Bovendien blijkt uit het verzoekschrift dat verzoekende partijen deze motieven kennen en deze aan een inhoudelijke kritiek onderwerpen. De aangevoerde schending van *“de mogelijkheid tot toetsen van de materiële motivering”* kan dan ook niet worden aangenomen.

3.2. Daargelaten de vaststelling dat de Raad in het kader van het beroep tegen de bestreden beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen geen uitspraak doet over een verwijderingsmaatregel, maakt de toetsing of verzoekende partijen in aanmerking komen voor de vluchtelingenstatus dan wel de subsidiaire beschermingsstatus verder integraal deel uit van onderhavig arrest. Een bijkomend onderzoek naar een eventuele schending van artikel 3 EVRM is dan ook niet aan de orde.

3.3. De materiële motiveringsplicht, de vereiste van deugdelijke motieven, houdt voorts in dat de bestreden beslissingen op motieven moeten steunen waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van de beslissingen in aanmerking kunnen genomen worden.

3.4. Dient in dit kader vooreerst te worden vastgesteld dat in de bestreden beslissingen met recht wordt gemotiveerd dat in hoofde van verzoekende partijen geen bijzondere procedurele noden konden worden vastgesteld, dat redelijkerwijze kan worden aangenomen dat hun rechten werden gerespecteerd en dat zij konden voldoen aan hun verplichtingen.

De motieven dienaangaande luiden als volgt:

“Na grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier moet vooreerst worden vastgesteld dat u géén elementen kenbaar hebt gemaakt waaruit eventuele bijzondere procedurele noden kunnen blijken en dat het Commissariaat-generaal evenmin dergelijke noden in uw hoofde heeft kunnen vaststellen. Wat betreft het medisch dossier dat u neerlegde met betrekking tot uw

maagproblemen – u werd hiervoor vijf jaar geleden enkele dagen opgenomen in het ziekenhuis in Iran -, moet erop gewezen worden dat hieruit niet blijkt dat u niet bij machte zou zijn om volwaardige en coherente verklaringen af te leggen of om aan de procedure deel te nemen. Dit bevestigde u zelf ook (Vragenlijst “bijzondere procedure noden” DVZ, vraag 1). Bijgevolg werden er u geen specifieke steunmaatregelen verleend, aangezien er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze kan worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.

(...)

Na grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier moet vooreerst worden vastgesteld dat u géén elementen kenbaar hebt gemaakt waaruit eventuele bijzondere procedurele noden kunnen blijken, evenals dat het Commissariaat-generaal evenmin dergelijke noden in uw hoofde heeft kunnen identificeren. Bijgevolg werden er u geen specifieke steunmaatregelen verleend, aangezien er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze kan worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.”

Verzoekende partijen voeren ter weerlegging van de voormelde motieven niet één concreet en dienstig argument aan. Zij beperken zich in deze immers tot het uiten van een aantal algemene, blote, niet-gestaafde, ongefundeerde en niet nader uitgewerkte beweringen. Dat hun verstandelijke vermogens door hun leeftijd zouden zijn getekend of aangetast, dat verzoeker “zowel fysiek als psychisch gewoon kapot” zou zijn, dat verzoekende partijen “onderweg naar België enorm geleden” zouden hebben, dat verzoeker “vaak in de steek gelaten” zou worden “door zijn geheugen” en dat verzoeker “echt niet dingen die hij vaak zegt” zou onthouden, en dit in zulke mate dat van hen niet mocht worden verwacht dat zij hun procedure internationale bescherming op een gedegen wijze zouden kunnen volbrengen en in dit kader volwaardige verklaringen zouden kunnen afleggen, wordt door verzoekende partijen namelijk op generlei wijze gestaafd of aannemelijk gemaakt. Zij leggen geen enkel attest neer waaruit enige onbekwaamheid, al dan niet ten gevolge van de voormelde elementen, in hunner hoofde en om hun procedure internationale bescherming te doorlopen en de verschillende gehoren en onderhouden in dit kader te volbrengen kan worden afgeleid. Bezwaarlijk kunnen verzoekende partijen met het uiten van dermate algemene, niet-gestaafde en ongefundeerde beweringen volstaan om aan te tonen dat er bijkomende steunmaatregelen hadden moeten worden genomen en/of om *in concreto* aannemelijk te maken dat, waar of op welke wijze de voormelde, vermeende factoren van invloed zouden zijn geweest op hun gezegden; laat staan dat zij zouden aantonen dat, waar of hoe zulks van invloed zou zijn geweest op de beoordeling van hun verzoek om internationale bescherming en de inhoud van de bestreden beslissing.

Bovendien blijkt uit de stukken in het administratief dossier dat verzoekende partijen bij de aanvang van hun procedure internationale bescherming en in hun vragenlijsten “bijzondere procedurele noden” DVZ niet vermeldden dat zij – al dan niet omwille van de hoger aangehaalde redenen – verhinderd zouden worden om hun procedure te volbrengen en hun relaas in dit kader op een gedegen wijze uiteen te zetten. Uit hun verklaringen van de DVZ, de aldaar ingevulde vragenlijsten en de notities van hun persoonlijke onderhouden bij het CGVS blijkt bovendien dat al deze onderhouden op normale wijze zijn geschied en kunnen geen ernstige problemen worden afgeleid. Vooreerst formuleerde noch één van verzoekende partijen, noch hun advocaat enig bezwaar tegen het plaatsvinden van deze respectieve onderhouden. Bovendien blijkt uit de inhoud van de voormelde stukken dat verzoekende partijen tijdens deze onderhouden in staat waren om de gesprekken te volgen, dat zij de gestelde vragen begrepen en dat zij hierop doorgaans concrete antwoorden konden formuleren. Uit de stukken van het dossier kan aldus in het geheel niet worden afgeleid dat verzoekende partijen niet in staat zouden zijn geweest om de kernelementen van hun verzoek op een dienstige en volwaardige wijze uiteen te zetten.

3.5. Ingevolge artikel 49/3 van de Vreemdelingenwet wordt het verzoek om internationale bescherming van verzoekende partijen in hetgeen volgt voor wat de overige elementen betreft ambtshalve bij voorrang onderzocht in het kader van het Verdrag van Genève, zoals bepaald in artikel 48/3, en vervolgens in het kader van artikel 48/4.

De Raad dient daarbij een arrest te vellen dat op afdoende wijze gemotiveerd is en geeft aan om welke redenen verzoekende partijen al dan niet voldoen aan de criteria zoals bepaald in artikel 48/3 en 48/4. Gelet op het devolutieve karakter van onderhavig beroep, dient hij daarbij niet noodzakelijk in te gaan op alle aangevoerde argumenten.

3.6. Verzoekende partijen stellen hun land van herkomst te hebben verlaten en niet te kunnen terugkeren naar dit land omdat zij zich zouden hebben bekeerd tot het christendom.

Van verzoekende partijen kan, als verzoeker en verzoekster om internationale bescherming die beweren zich te hebben bekeerd, in dit kader, dit in tegenstelling met wat verzoekende partijen middels een verwijzing naar algemene lectuur omtrent het bekeringsproces trachten te laten uitschijnen, weldegelijk verwacht worden dat zij kunnen uiteenzetten om welke reden en op welke wijze het proces van bekering is geschied, alsook wat de persoonlijke betekenis van de bekering of van de nieuwe geloofsovertuiging inhoudt. De verzoeker om internationale bescherming moet gedetailleerde verklaringen kunnen afleggen van zijn algemene kennis van de geloofsleer en de geloofspraktijk en, indien van toepassing, van zijn kennis van de kerkgang en de evangeliseringsactiviteiten. Dit geldt des te meer wanneer de verzoeker om internationale bescherming afkomstig is uit een land waar de bekering tot een andere dan de in het land algemeen gangbare geloofsovertuiging, strafbaar en maatschappelijk niet aanvaardbaar is, daar een bekering in die omstandigheden ingrijpende en verstreckende gevolgen heeft voor de verzoeker om internationale bescherming.

Dient eveneens te worden opgemerkt dat in het kader van het voorliggende verzoek om internationale bescherming, gelet op de echtelijke band tussen verzoekende partijen en in acht genomen de cruciale rol die verzoeker zou hebben gespeeld in de introductie en bekering tot het christendom van verzoekster, weldegelijk mocht worden verwacht dat zij beide gedegen verklaringen zouden afleggen over zowel hun eigen bekering en deze van hun partner als hun gemeenschappelijke relaas en asielmotieven. Dient in dit kader immers te worden opgemerkt dat, gezien verzoekende partijen hun land en regio van herkomst zouden hebben verlaten omwille van dezelfde problemen en uit hoofde van dezelfde vrees voor vervolging, gezien zij beide een verzoek om internationale bescherming hebben ingediend en gezien zij zich daarbij beroepen op dezelfde asielmotieven, gezien zij beide zouden zijn bekeerd tot het christendom en gezien verzoeker daarbij een cruciale rol zou hebben gespeeld in de introductie en bekering tot het christendom van verzoekster, redelijkerwijze van hen mocht worden verwacht dat zij, al was het maar met het oogmerk op hun verzoek om internationale bescherming en om hun relaas daarbij op een gedegen wijze uiteen te kunnen zetten en te kunnen stofferen met de nodige achtergrondinformatie, elkaar zouden hebben geïnformeerd en het terdege zouden hebben gehad over hun gemeenschappelijke asielmotieven en hun beider bekering; zeker voor wat betreft de kernelementen in hun relaas en hun bekeringsproces. Derhalve was het geenszins onredelijk om van hen te verwachten dat zij deze asielmotieven, dit relaas en hun beweerde bekeringen op een spontane, doorleefde, gedetailleerde, duidelijke, coherente en eensluidende wijze uiteen zouden kunnen zetten indien deze met de werkelijkheid overeenstemden.

In het licht van het voorgaande, wordt in de bestreden beslissingen vooreerst terecht vastgesteld dat verzoeker in het geheel niet bij machte bleek om op een spontane, duidelijke en doorleefde wijze uiteen te zetten hoe of waarom hij in Iran een interesse voor het christendom zou hebben ontwikkeld en besloot zich te bekeren. Tevens wordt hierin terecht vastgesteld dat ook verzoekster op generlei wijze kon aangeven hoe verzoeker in Iran met het christendom in aanraking zou zijn gekomen. De motieven dienaangaande luiden als volgt:

“Uw verklaringen over hoe en waarom u zich in Iran tot het christendom richtte doen immers vragen rijzen. U legde over uw motivatie warrige, weinig doorleefde verklaringen af. Gevraagd waarom u plots interesse voor het christendom kreeg, antwoordde u heel vaag en algemeen dat u een paar keer in de problemen was gekomen en dat u toen Jezus had ingeroepen als hulp. U voegde hieraan toe dat u de problemen en de leugens van de [islamitische] maatschappij beu was (CGVS, p. 13). Even later zei u dan weer, toen dezelfde vraag, met name waar uw christelijke interesse vandaan kwam, herhaald werd, dat u, zomaar zonder de minste aanleiding, uit uzelf zaken over het christendom was beginnen te lezen: u las onder meer over Jezus' mirakels en de tien geboden. U las, vergeleek en concludeerde dat Jezus Christus en het christendom 'de beste' waren (CGVS, p. 14). U kon echter niet concretiseren van waar die interesse in het christendom plots kwam en waarom u zich in deze godsdienst begon te verdiepen: u kwam niet verder dan oppervlakkige verklaringen zoals "de interesse kwam uit mijn hart" en "het christendom is een goede godsdienst" (CGVS, p. 13), meer niet. Dat u plots uit het niets Jezus als hulp inriep en/of christelijke teksten begon te lezen die u dan vergeleek met de islam, hoewel u op dat moment al meer dan vijftig jaar moslim was – u deed af en toe het dagelijks gebed, u was toen getrouwd met een volgens u fanatieke moslima en op uw werk in overheidsdienst waren uw oversten erg tevreden van u (u ontving verschillende dankbrieven waardoor uit niets blijkt dat u onislamitisch gedrag zou vertoond hebben) (CGVS, p. 6; p. 15) – en tot dan geen enkele interesse had voor andere geloofsovertuigingen (CGVS, p. 7), komt weinig doorleefd en oprecht over en overtuigt dan ook niet. Dat er met rede over de geloofwaardigheid van de door u geschetste motivatie om zich tot het christendom

te richten serieuze twijfels bestaan, wordt bevestigd door het feit dat uw echtgenote niet eens wist hoe u in Iran met het christendom in aanraking was gekomen (CGVS echtgenote, p. 7). Indien u werkelijk oprecht tot het christendom was bekeerd, kan immers aangenomen worden dat jullie hierover gesproken zouden hebben. Jullie weinig concrete en zelfs vage verklaringen over uw motivatie om u te bekeren zetten de geloofwaardigheid ervan op de helling.”

Verzoekende partijen slagen er niet in om afbreuk te doen aan deze motieven. Zij vergenoegen zich er immers toe te poneren dat verzoekers verklaringen in dit kader weldegelijk geloofwaardig zouden zijn en verweerder, dit op algemene wijze, een westers denkbeeld te verwijten. Hiermee doen zij geenszins afbreuk aan de voormelde, pertinente en terechte motieven. De Raad treedt verweerder aldus in deze motieven bij. Dat noch verzoeker, noch verzoekster bij machte bleek om aan te geven hoe en waarom verzoeker zich, dit in de Iraanse context van vijandigheid jegens bekeerde christenen en uit het niets, plots tot het christendom zou hebben gewend, doet, mede gelet op de reeds hoger gedane vaststellingen, ernstig afbreuk aan de geloofwaardigheid van hun beweerde bekeringen.

Daarenboven wordt in de bestreden beslissingen met recht gemotiveerd:

“Voorts legden jullie tegenstrijdige verklaringen af over uw aanwezigheid op Vartans huiskerkbijeenkomsten. Zo verklaarde u op de Dienst Vreemdelingenzaken dat u tot het telefoontje van uw vriend Ali twintig dagen voor uw vertrek uit Iran naar de huiskerk ging (CGVS-vragenlijst, ingevuld op de DVZ, vraag 3.5). Op het Commissariaatgeneraal verklaarde u echter dat u na de arrestatie op 2 azar 1394, ofwel 23 november 2015, geen enkel contact meer had zowel met Vartan als met de overige huiskerkleden (CGVS, p. 16). Geconfronteerd met deze tegenstrijdigheid, vroeg u zich af of u wel had gezegd bij de Dienst Vreemdelingenzaken dat u naar de huiskerk bleef gaan tot het telefoontje van uw vriend Ali. U wist het niet meer (CGVS, p. 31). Het louter in vraag stellen van eerder afgelegde verklaringen kan echter niet worden beschouwd als een afdoende uitleg voor deze ernstige tegenstrijdigheid, temeer daar u uw beweerde geheugenproblemen niet heeft aangetoond, hoewel dit werd gevraagd (CGVS, p. 31), en daar uw echtgenote verklaarde dat u tijdens jullie na uw arrestatie begonnen relatie – ten tijde van uw onderhoud waren jullie nog geen drie jaar getrouwd (CGVS, p. 3; p. 21) – wél nog ongeveer één keer per maand naar de huiskerk bleef gaan. Meer zelfs, volgens uw echtgenote vertelde u haar tevens over wat er tijdens de huiskerkbijeenkomsten allemaal gezegd werd (CGVS, p. 4 en 7). Aan uw verklaringen over uw huiskerkbezoek kan bijgevolg geen geloof gehecht worden.”

Verzoekende partijen voeren ter weerlegging van deze motieven geen dienstige argumenten aan. Op verzoekers vermeende geheugenproblemen werd reeds hoger genoegzaam ingegaan. Voor het overige beperken verzoekende partijen zich ertoe te poneren dat de versie die verzoeker ten berde bracht bij het CGVS de juiste zou zijn. Hiermee doen zij op generlei wijze afbreuk aan de vastgestelde tegenstrijdigheid tussen deze door verzoeker verstrekte versie van de feiten en verzoekers eerder afgelegde verklaringen. Evenmin ontkrachten zij hiermee de terechte vaststelling dat deze versie van de feiten kennelijk in strijd is met verzoeksters verklaringen bij het CGVS. Dat verzoekende partijen dermate tegenstrijdige verklaringen aflegden over verzoekers vermeende huiskerkbezoeken in Iran, doet andermaal en manifest afbreuk aan de geloofwaardigheid van het door hen ten berde gebrachte asielaanvraag.

Verder wordt in de bestreden beslissingen, dit mede gelet op hetgeen voorafgaat, op gerechtvaardigde wijze aangegeven:

“Dat er aan uw bekering tot het christendom in Iran geen geloof wordt gehecht, wordt bevestigd door enkele opmerkelijke tegenstrijdigheden en incoherenties tussen uw verklaringen en deze van uw echtgenote in verband met uw christelijke beleving. Zo is het bevreemdend dat uw echtgenote verklaarde dat u in Iran louter interesse had in het christendom – u had zich nog niet echt bekeerd; dit gebeurde volgens haar pas in België (CGVS vrouw, p. 3) –, terwijl u verschillende keren beweerde dat u zich in Iran wel al een christen voelde: u ging zeventien jaar bij uw vriend Vartan naar de huiskerk en was hierdoor erg veranderd (CGVS, p. 4; p. 26). Daar waar u zei dat u thuis in Iran een Perzische Bijbel had die u in alle vrijheid thuis kon lezen – uw echtgenote moeide zich hier niet mee – (CGVS, p. 25-26), zei uw vrouw dat u thuis niets speciaals deed voor uw geloof: u had immers geen eigen Perzische versie van de Bijbel. U had enkel een Hebreeuwse versie die u soms op uw hoofd of hart legde, maar die u niet kon lezen (CGVS vrouw, p. 4 en 5). Dat u geconfronteerd met deze tegenstrijdigheid zei dat uw vrouw deze Bijbel nog niet had gezien (CGVS, p. 31), is, gezien uw verklaring dat u thuis in alle vrijheid het boek kon lezen en dat u haar klaarblijkelijk wel de Hebreeuwse versie had getoond (CGVS, p. 25-26), niet geloofwaardig.”

Verzoekende partijen voeren ter weerlegging van deze motieven blijkens een lezing van het verzoekschrift niet één concreet en dienstig argument aan. Bijgevolg blijven deze onverminderd overeind.

Verzoekende partijen laten de bestreden beslissingen, mede gelet op het voormelde, verder geheel ongemoeid waar inzake verzoekers vermeende huiskerkbezoeken in Iran gemotiveerd wordt:

“Dat er geen geloof wordt gehecht aan uw bekering en uw deelname aan huiskerkbijeenkomsten blijkt eveneens uit het feit dat u en de huiskerkleden amper voorzorgsmaatregelen namen om de huiskerk af te schermen voor de autoriteiten. De enige voorzorgsmaatregel bestond erin op te letten dat jullie één per één of twee per twee bij Vartan binnengingen. U erkende dat jullie eigenlijk veel risico namen (CGVS, p. 15). Dat jullie weinig voorzorgsmaatregelen namen, blijkt ook uit het feit dat jullie openbaar afspraken in het park om te praten over het christendom of 's avonds met enkele huiskerkleden over het christendom spraken aan de telefoon (CGVS, p. 11-12 en 15). Dit door u genomen risico komt erg onaannemelijk over. Het frequenteren van christelijke activiteiten als moslim kan in Iran immers streng worden bestraft, uw echtgenote stipte aan dat, omdat u bij de strijdmachten werkte, u altijd in het vizier [van de autoriteiten] was (CGVS vrouw, p. 3) en naar aanleiding van de bedreigingen die u kreeg i.v.m. de geheime opslagplaatsen vernam u van de kolonel die u en de andere leidinggevenden de opslagplaatsen toonde dat jullie een heel leven in de gaten gehouden zouden worden (CGVS, p. 19-20), waardoor enige voorzichtigheid van uw kant toch verwacht mag worden. Dat u, hiermee geconfronteerd, plotseling uw eerdere verklaringen over het genomen risico aanpaste en zei dat jullie toch erg voorzichtig waren en dat u er niet van uitging dat de autoriteiten jullie geloofsactiviteiten te weten zouden komen (CGVS, p. 20), is niet in overeenstemming te brengen met uw eerdere verklaringen waaruit jullie onvoorzichtig handelen naar boven kwam.

Aansluitend hierbij komt de door u beschreven houding van Vartan zelf eveneens weinig aannemelijk over. Gevraagd of iedereen zomaar aan de christelijke bijeenkomsten van Vartan kon deelnemen – uit uw verklaringen blijkt dat deze bijeenkomsten ná de revolutie werden georganiseerd, aangezien Vartans verhalen over het christendom voor de revolutie niet veel interesse opwekten omdat de negatieve kanten van de islam toen nog niet gekend waren (CGVS, p. 12) –, antwoordde u dat hij graag wou dat anderen naar zijn bijeenkomsten konden komen en daarom liet hij mensen toe, dus ook uw collega Hassan S. (...), van wie u vermoedde dat hij jullie uiteindelijk verraden heeft. Hierop gevraagd of Vartan dan overal de blijde boodschap verkondigde, antwoordde u affirmatief: hij was immers christen en mocht in die hoedanigheid over het christendom spreken. Jullie konden hem dan ook niet tegenhouden, want jullie hadden niets te zeggen (CGVS, p. 12). Dit klopt niet. Christelijk proselitisme, zo blijkt uit de beschikbare informatie, is in Iran verboden. Dat Vartan in deze context openlijk de blijde boodschap verkondigde, nota bene in militaire middens – in de huiskerk waren 16 (oud-)collega's van de luchtmachtbasis (CGVS, p. 11) –, is dan ook niet aannemelijk.

Verder legde u vage en oppervlakkige verklaringen af over de motieven van uw medehuiskerkleden om de huiskerk te frequenteren, waardoor uw bewering jarenlang een huiskerk gefrequenteerd te hebben opnieuw op de helling komt te staan. Zo kon u niet concreet antwoorden op de vraag of u wist waarom de andere huiskerkleden zich hadden aangesloten en waarom zoveel van uw collega's interesse hadden: 12 van de 16 huiskerkleden waren immers oud-collega's (CGVS, p. 11), een behoorlijk aandeel van het ledenbestand. Hoewel u hierover enkele vragen werden gesteld, kwam u niet verder dan te zeggen dat jullie allemaal interesse hadden in het christendom (CGVS, p. 14 en 26). Hierbij is het bijzonder merkwaardig dat uw echtgenote eveneens amper weet had over uw huiskerkbezoeken en de leden van de huiskerk: ze stelde geen vragen over hoe u in de huiskerk terecht kwam en wist louter dat u met vrienden naar een huiskerk ging (CGVS, p. 7).”

Deze motieven vinden stuk voor stuk steun in het dossier, zijn pertinent en terecht en blijven, gezien verzoekende partijen deze geheel ongemoeid laten, onverminderd gelden.

De voormelde vaststellingen volstaan om te besluiten dat niet het minste geloof kan worden gehecht aan verzoekers vermeende interesse in en beweerde bekering tot het christendom en aan zijn voorgehouden huiskerkbezoeken in dit kader in Iran. Aldus wordt in de bestreden beslissingen met reden geconcludeerd:

“Gelet op het geheel van bovenstaande vaststellingen heeft u niet aangetoond daadwerkelijk in Iran christelijke geloofsactiviteiten te hebben ontwikkeld. Bijgevolg kan er evenmin aan uw problemen ten gevolge van uw christelijke activiteiten in Iran nog geloof worden gehecht.”

De geloofwaardigheid van de beweerde problemen en vrees van verzoekende partijen wordt daarenboven nog verder ondermijnd doordat zij ook over hun concrete problemen in Iran kennelijk ongeloofwaardige en bijgevolg leugenachtige verklaringen aflegden. In dit kader wordt in de bestreden beslissingen vooreerst met recht gemotiveerd:

“Zo komt uw beschrijving van uw arrestatie en detentie ten gevolge van uw christelijk engagement in 1394 (2015), i.e. een aantal jaar voor uw vertrek uit Iran erg eigenaardig over. U verklaarde dat u tijdens uw detentie mishandeld werd. Uiteindelijk kwam er één van de overheidsbeambten zeggen dat u niet meer mocht geslagen worden, omdat u bewusteloos was: hij zei dat ze u niet mochten doden (CGVS, p.

10). *Dat u bewusteloos werd geslagen maar toch nog hoorde wat één van de overheidsbeambten zei, is bevreemdend.*

Dat er aan deze arrestatie en detentie geen geloof wordt gehecht, blijkt tevens uit het feit dat u niet de minste coherente informatie had over het lot van uw huiskerkgenoten in die periode. Gedurende de jaren na uw arrestatie i.v.m. uw bekering informeerde u zich op geen enkele manier naar hen. U zocht hoogstens wat informatie op over uw collega's in het maandelijks luchtvaartmagazine Saf, maar zonder resultaat. U had geen enkel idee wie er mogelijk werd vastgehouden. U informeerde zich niet uit schrik, ook niet via sociale media (CGVS, p. 16-17). Dat er geen veilige methodes zouden bestaan om u op een discrete manier naar uw christelijke oud-collega's te informeren, kan evenwel niet worden aangenomen, temeer daar u twintig dagen voor uw vertrek (i.e. een drietal jaar na uw arrestatie) blijkbaar plots wel naar Abbas, die dan gearresteerd bleek te zijn, kon informeren (CGVS, p. 16). U stipte aan geen nood te hebben om u (actueel) naar de huiskerkleden te informeren: u kan immers niet terugkeren naar Iran en u kan hen niet helpen (CGVS, p. 17). Dat u ondanks uw beweerde jarenlange betrokkenheid in de huiskerk geen nood heeft om u te informeren naar het lot van uw medegelovigen – bovendien collega's met wie u vele jaren intensief samengewerkt heeft (CGVS, p. 11) –, overtuigt niet. Van een verzoeker om internationale bescherming kan immers in alle redelijkheid verwacht worden dat hij zich zo volledig mogelijk informeert over al deze aspecten die enigszins verband houden met zijn beweerde vrees, hetgeen hier manifest niet het geval is. Ook over Vartan had u geen informatie. Onderweg naar België probeerde u hem wel te bellen, maar zonder resultaat. Gevraagd of u Vartan niet kon opzoeken via Facebook, verklaarde u dat hij misschien geen contact met u wil en dat het internet niet goed is in het opvangcentrum (CGVS, p. 16-18). Dat u wel in staat bent om in België een kerkdienst bij te wonen op uw gsm en u via een laptop van een medebewoner in het opvangcentrum de vieringen kan bijwonen (CGVS, p. 27), maar dat het internet te ontoereikend zou zijn om u naar Vartan te informeren, is, gelet op uw beweerde jarenlange vriendschap met hem (CGVS, p. 6) en gelet op zijn rol in uw bekering, erg vreemd. Bovenstaande vaststellingen over uw gebrekkige informatie over de problemen van Vartan en de huiskerk sinds uw arrestatie enkele jaren geleden ondermijnen niet alleen de geloofwaardigheid van de door u beweerde rol van Vartan als vriend die u de weg opende naar het christendom en u de Bijbel onderrichtte in de huiskerk, maar ook van de huiskerkproblemen zelf.”

Verzoekende partijen voeren ter weerlegging van deze motieven blijkens een lezing van het verzoekschrift niet één concreet en dienstig argument aan. Derhalve blijven deze motieven onverminderd gelden en worden deze door de Raad overgenomen.

Tevens wordt in de bestreden beslissingen terecht gesteld:

“Daarnaast legden jullie tegenstrijdige verklaringen af over het telefoontje dat u ontving van Ali S.S. (...) dat aanleiding gaf tot uw vertrek uit Iran. U verklaarde dat u plots enkele jaren na uw arrestatie opgebeld werd door een vriend om te zeggen dat al degenen die van de opslagplaatsen wisten en zich bekeerd hadden, gevaar liepen (CGVS, p. 16 en 21). Uw echtgenote verklaarde evenwel dat Ali stelde dat al uw collega's reeds werden aangehouden en verdwenen waren, en dat ze u ook zouden oppakken (CGVS vrouw, p. 5). Op de Dienst Vreemdelingenzaken beweerde u voorts dat u na het telefoontje van Ali de huiskerkleden op de hoogte bracht van het gevaar (CGVS-vragenlijst, vraag 3.5), terwijl uit uw verklaringen op het Commissariaat-generaal blijkt dat u al jarenlang geen contacten meer heeft met uw huiskerkgenoten (CGVS, p. 16-17).”

Verzoekende partijen voeren ter weerlegging van deze motieven geen dienstige argumenten aan. Op verzoekers vermeende geheugenproblemen werd reeds hoger genoegzaam ingegaan. Door eenvoudigweg te volharden in verzoeksters verklaringen bij het CGVS inzake het telefoontje vanwege Ali, heffen verzoekende partijen de vastgestelde tegenstrijdigheid tussen deze verklaringen en de verklaringen van verzoeker dienaangaande verder niet op. Voor het overige laten verzoekende partijen de voormelde motieven, inzake de vastgestelde tegenstrijdigheid in verzoekers verklaringen omtrent het op de hoogte brengen van de overige huiskerkleden, ongemoeid. Derhalve blijven de voormelde motieven onverminderd overeind.

Verzoekende partijen laten de bestreden beslissing voor het overige volledig onverlet waar inzake hun beweerde asielmotieven gemotiveerd wordt:

“Verder legde u nog incoherente verklaringen af over Abbas' arrestatie. Op de Dienst Vreemdelingenzaken legde u geen direct verband tussen het telefoontje van uw vriend Ali en de ontdekking van de verdwijning van Abbas. U zei dat u twintig dagen voor uw vertrek een telefoontje van Ali had gekregen om u te verwittigen dat de autoriteiten op de hoogte waren van uw bekering. De verdwijning van Abbas die daarvoor plaatsvond beschouwde u ook als een verwittiging. Dat Ali u naar Abbas zou doorverwezen hebben en dat u zo Abbas' verdwijning zou hebben vernomen, blijkt nergens uit uw op de Dienst Vreemdelingenzaken afgelegde verklaringen (CGVS-vragenlijst, ingevuld op de

DVZ, vraag 3.5). Op het Commissariaat-generaal zei u evenwel dat u Abbas' verdwijning pas vernomen heeft dankzij het telefoontje van Abbas (CGVS, p. 22-23).

Tot slot kan er volledigheidshalve nog gewezen worden op uw probleemloos legaal vertrek, ofschoon u ten gevolge van uw bekering in Iran in de problemen zou zijn gekomen (verklaring DVZ, vraag 37; CGVS vrouw, p. 8-9)."

Deze motieven vinden steun in het dossier, zijn pertinent en terecht en blijven, gezien verzoekende partijen deze volledig onverlet laten, onverminderd gehandhaafd.

De voormelde vaststellingen volstaan om te besluiten dat niet het minste geloof kan worden gehecht aan de beweerde bekering van verzoeker tot het christendom in Iran, aan de concrete, hieruit voortgesproten problemen en aan de hieruit voortvloeiende, door verzoekende partijen aangehaalde, vrees voor vervolging. Bijgevolg wordt in de bestreden beslissingen met reden geconcludeerd:

"Bovenstaande vaststellingen nopen ertoe te besluiten dat er aan uw bekering in Iran en uw problemen ten gevolge hiervan geen enkel geloof gehecht kan worden."

Mede gelet op het voorgaande, wordt in de bestreden beslissingen eveneens met recht gemotiveerd:

"Aangezien uit uw verklaringen opgemaakt kan worden dat u uw geloofsactiviteiten in België situeert in het verlengde van uw beweerde eerdere bekering in Iran (CGVS, p. 4), aangezien uw echtgenote beweerde dat u aan haar in Iran reeds de blijde boodschap heeft verkondigd, maar ze haar bekering tot het christendom wegens tijdsgebrek uitstelde tot na haar vertrek uit Iran (CGVS vrouw, p. 7) en aangezien aan uw bekering in Iran geen enkel geloof gehecht kan worden, komt de geloofwaardigheid van jullie motivatie om in België geloofsactiviteiten voor de getuigen van Jehova te ontwikkelen ook danig op de helling te staan. Er kan dan ook besloten worden dat u hier eerder omwille van opportunistische redenen dan vanuit een oprechte overtuiging naar de bijeenkomsten van de getuigen van Jehova gaat.

Verskillende elementen wijzen bijkomend op een onoprechte bekering en aansluiting bij de Jehova's getuigen in België.

Drie dagen nadat u en uw echtgenote in het opvangcentrum aankwamen maakten jullie kennis met bewoonster Leila en zij overtuigde jullie om naar de bijeenkomstzaal van de Jehova's getuigen te gaan. Jullie hoorden dat het goede mensen waren en dat er al andere Iraniërs waren. Jullie hadden geen idee wat het christendom volgens de Jehova's getuigen precies inhield, maar besloten toch naar de bijeenkomsten te gaan (CGVS, p. 4-5). U erkende dat, indien Leila en de andere bewoners in uw opvangcentrum protestant waren geweest, u wellicht geen getuige was geworden, maar wel protestant (CGVS, p. 5). Mede gelet op het feit dat getuigen van Jehova hun interpretatie van het christendom als de enige waarheid beschouwen, wijst deze uitspraak niet meteen op een diepe overtuiging als getuige van Jehova. Dit blijkt tevens uit uw antwoord op de vraag waarom u zich nu beschouwt als getuige. U kwam niet verder dan te stellen dat u in hen gelooft en dat het goede, deftige en vriendelijke mensen zijn. U verwees naar het feit dat het de ideale gemeenschap is voor jullie omdat ze jullie begrijpen en dezelfde taal spreken (CGVS, p. 27). Het loutere feit dat u en uw echtgenote aansluiting vinden bij een bepaalde gemeenschap louter op basis van begrip en taal, heeft echter niet meteen te maken met een verinnerlijkte christelijke overtuiging.

Dat er bij jullie geen sprake is van een verinnerlijkte christelijke overtuiging, blijkt ook uit het feit dat uw echtgenote, die zich in Iran niet met het christendom heeft beziggehouden, slechts zeer korte tijd nodig had om zich aan te sluiten bij de getuigen. Gevraagd sinds wanneer ze getuige van Jehova was, antwoordde ze dat dit sinds 14 mehr 1398 (6 oktober 2019) was. Dit is de dag waarop ze voor het eerst naar een bijeenkomst van de getuigen ging (CGVS vrouw, p. 5-6). Even later zei ze dan weer dat ze pas een maand nadat ze voor het eerst de getuigen frequenteerde overtuigd raakte (CGVS vrouw, p. 10). Een dermate snelle blitzbekering (hetzij de dag van het eerste bezoek aan de getuigen, hetzij een maand later) roept vraagtekens op. Een vrijwillige en overtuigde bekering van de islam naar het christendom is immers een zeer ingrijpende en fundamentele gebeurtenis, zeker voor iemand die meer dan vijftig jaar (op papier) als moslima door het leven ging en wiens kinderen, broers en zussen allemaal moslim zijn (CGVS vrouw, p. 6 en 8). Men kan dan ook verwachten dat er aan deze bekering toch enige reflectie en studie is voorafgegaan. Dat uw echtgenote zich op dezelfde dag (of korte tijd erna) bekeerde als de effectieve dag waarop zij voor het eerst naar een activiteit van een bepaalde geloofsgemeenschap ging, kan bezwaarlijk wijzen op een waarachtige, diepagaande bekering maar wijst eerder op een bekering die met achterliggende, opportunistische bedoelingen tot stand kwam. Bijkomend is het frappant dat u zelfs niet eens wist waarom uw vrouw zich bekeerde tot het christendom: u antwoordde louter dat het haar keuze was. Gevraagd of jullie daar wel over hebben gesproken, zei u dat jullie niet meer over het verleden praten, maar over de toekomst (CGVS, p. 27). Nochtans kan aangenomen worden dat, indien jullie bekering oprecht was geweest, een dergelijk onderwerp ter sprake zou zijn gekomen.

Dat u niet heeft aangetoond een oprechte christen te zijn, blijkt tevens uit het feit dat u zich niet eens meer kon herinneren welke bijbeltekst er tijdens de laatste bijeenkomst voor uw persoonlijk onderhoud werd besproken (CGVS, p. 28). Dit wijst niet meteen op betrokkenheid. Dit blijkt ook uit uw antwoord op de vraag hoe u een nietchristen zou overtuigen om naar de getuigen te gaan. Op deze vraag antwoordde u dat u nog niet zo ver bent om iemand de blijde boodschap te verkondigen (CGVS, p. 28). Van iemand die in België al twee jaar bijeenkomsten van de getuigen volgt, kan evenwel verwacht worden dat hij of zij toch op zijn minst enigszins zou weten hoe hij of zij een christelijke boodschap aan een niet-christen zou kunnen overbrengen.

Vervolgens wordt niet ontkend dat uw echtgenote een minimale basiskennis heeft over de Jehova's getuigen: christelijke kennis kan via studie verworven worden, zonder dat men daadwerkelijk een oprechte christen is. Toch slopen er verschillende opvallende hiaten in haar christelijke kennis. Dat uw echtgenote enerzijds verklaarde dat de dood van Jezus herdacht wordt maar anderzijds niet wist dat de Jehova's getuigen het laatste avondmaal vieren – ze hebben immers geen feesten (CGVS vrouw, p. 16) –, is wel zeer opmerkelijk. Het laatste avondmaal is zowat de enige gebeurtenis uit Jezus' leven die jaarlijks herdacht wordt. Bovendien, zo blijkt uit de beschikbare informatie, wordt het laatste avondmaal herdacht op hetzelfde moment als Jezus' dood. Dat uw vrouw over zo'n cruciale jaarlijkse herdenking klaarblijkelijk geen informatie had, hoewel ze deze herdenking normaalgezien al zou moeten hebben meegemaakt, is bijzonder frappant en plaatst wederom de nodige kanttekeningen bij haar beweerde oprechtheid. Ook over het getal 144000 kon uw vrouw geen diepgaande info verschaffen. Ze wist niet of deze 144000 mensen de enigen waren die naar de hemel konden gaan en gevraagd hoe je als één van de acht miljoen getuigen bij deze 144000 kon horen, had ze hier geen begin van antwoord op (CGVS vrouw, p. 16). Voorts is het frappant dat uw echtgenote ondanks haar bijbelstudie verkeerdelijk dacht dat het Petrus was die het laatste boek van het Nieuwe Testament schreef (i.p.v. Johannes) en dat ze bij het opsommen van de apostelen niet verder kwam dan acht: ze meende na haar opsomming zelfs dat ze alle apostelen had opgesomd. Gevraagd wat voor haar de essentie van het evangelie van Johannes was, zei ze dat ze zich niets herinnerde en verwees ze louter naar de brief die het Commissariaat-generaal had ontvangen van de getuigen waarin te lezen staat dat zij nog maar een nieuwe leerling is. Vervolgens herinnerde uw echtgenote zich niets van het evangelie van Johannes. Verder verklaarde ze verkeerdelijk dat Maria Magdalena de moeder was van Jezus, al wijzigde ze deze verklaring meteen en stelde ze dat Maria Magdalena de zus is van Jezus. Maria Magdalena was noch de moeder noch de zus van Jezus, maar een gewone volgeling van Christus. Ten slotte wist uw vrouw niet waarover de brieven aan de Korintiërs precies gaan. Uw echtgenote verklaarde dat ze nog niet veel wist over het christendom en vond de aan haar gestelde vragen moeilijk (CGVS vrouw, p. 18-19). Dat er dergelijke belangrijke hiaten in haar bijbelkennis slopen, ofschoon bijbelkennis voor de getuigen erg belangrijk is, komt de geloofwaardigheid van haar bekering niet ten goede.

Verder is het, aansluitend hierbij, enigszins eigenaardig dat, hoewel jullie intussen al geruime tijd de getuigen frequenteren, jullie (net zoals in de islam het geval is) nog steeds over Jezus spraken als zijnde een profeet (CGVS, p. 13; CGVS vrouw, p. 6 en 16), terwijl hij volgens de officiële leer van de getuigen geen profeet is. Dat jullie beiden de voor de getuigen van Jehova cruciale figuur van Jezus verkeerd inschatten, tast wederom de oprechtheid van jullie beweerde interesse voor de getuigen aan.

Het doet voorts ook verbazen dat u en uw echtgenote nog niet gedoopt zijn en over dit doopsel ook geen informatie hadden (CGVS, p. 4; CGVS vrouw, p. 15). U stelde te denken dat u nog veel moest leren alvorens gedoopt te kunnen worden en ook uw echtgenote verklaarde dat ze nog onvoldoende kennis had daar zij het boek nog niet volledig bestudeerd had en zich nog niet klaar voelde om een vraag te stellen over haar doop; ze meende ook onvoldoende kennis te hebben om te prediken (CGVS, p. 28; CGVS vrouw, p. 15 en 17). Uw echtgenote wist zelfs niet of het initiatief om gedoopt te worden van het bestuur zelf kwam of bij de gelovige zelf ligt: ze heeft het nog nooit gevraagd (CGVS vrouw, p. 15). Dat jullie klaarblijkelijk niet eens informatie hebben over het doopsel, hoewel dit, zo blijkt uit de beschikbare informatie, een cruciale stap (volgend op predikwerk) is in het traject van elke getuige, getuigt aldus niet van een diepgaande interesse voor en betrokkenheid bij dit geloof en doet aldus bijkomend vragen betreffende de oprechtheid van jullie geloofsbeleving rijzen.

Ook de bewering van uw echtgenote, die, zoals aangehaald, haar hele leven moslima was en wiens familie moslim is, niets miste van de islam omdat alles in de islam problematisch en fout is en haar verklaring dat ze nog niets was tegengekomen dat haar minder aanspreekt bij de Jehova's getuigen – uw echtgenote aanvaardde alles van de getuigen omdat ze de waarheid spreken en volgens het Boek handelen en ook u meende dat alles wat de getuigen doen correct is – (CGVS vrouw, p. 14; CGVS, p. 5) komen weinig doorleefd over. Er kan immers aangenomen worden dat, zelfs als is iemand oprecht overtuigd van een bepaald geloof, deze gelovige het toch lastiger of moeilijker vindt om een aantal aspecten uit dit geloof toe te passen of te aanvaarden en toch een aantal positieve elementen uit zijn vroegere leven voor zijn bekering mist.

Het geheel van bovenstaande vaststellingen, met name uw ongeloofwaardige bekering in Iran, uw ongeloofwaardige vluchtmotieven, jullie blitzbekering in België en jullie lacunaire, oppervlakkige en weinig doorleefde kennis over cruciale aspecten van de christelijke leer volgens de getuigen van Jehova, noopt er bijgevolg toe te besluiten dat jullie helemaal niet hebben aangetoond dat jullie beweerde bekering authentiek en oprecht zou zijn. Bijgevolg hebben jullie evenmin aannemelijk gemaakt dat jullie zich bij een terugkeer naar jullie land van herkomst als christenen zullen manifesteren of dat jullie als dusdanig gezien zullen worden door uw omgeving.

Het feit dat u en uw echtgenote in België contact hebben met getuigen van Jehova en dat jullie naar eigen zeggen hun bijeenkomsten volgen, doet hieraan geen afbreuk. Het feit dat u geloofsactiviteiten hebt en dat u die kan staven met foto's en documenten wil evenwel niet zeggen dat er wordt uitgegaan van een geloofwaardige en oprechte bekering. Uw geloofsactiviteiten dienen immers ook aannemelijk te worden gemaakt met overtuigende verklaringen omtrent het proces van de bekering tot het nieuw gekozen geloof, wat u, gelet op bovenstaande vaststellingen, geenszins deed. Betreffende deze in België uitgevoerde geloofsactiviteiten kan nog worden toegevoegd dat uit informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, blijkt dat de Iraanse autoriteiten weinig aandacht schenken aan terugkerende verzoekers om internationale bescherming. Evenmin hebben zij veel aandacht voor wat deze verzoekers in het buitenland hebben gezegd, gedaan of op internet hebben gezet. Het zijn personen die al eerder een verhoogd risicoprofiel hadden – jullie hebben dit evenwel, zoals hierboven is gebleken, niet aannemelijk gemaakt – en personen met geloofwaardige bekeringsactiviteiten - jullie bekering tot het christendom is echter niet oprecht waardoor uit niets blijkt dat jullie zich bij terugkeer als christenen zullen gedragen -, die bij terugkeer een groter risico lopen om in de aandacht van de Iraanse autoriteiten te komen.

De informatie waarop het Commissariaat-generaal zich baseert werd aan uw administratieve dossier toegevoegd.”

Verzoekende partijen voeren ter weerlegging van deze veelheid aan motieven blijkens een lezing van het verzoekschrift niet één concreet, dienstig en overtuigend argument aan. Dat het bij de getuigen van Jehova soms jaren kan duren vooraleer nieuwkomers gedoopt worden, betreft vooreerst een blote en ongefundeerde bewering. Hoe dan ook kunnen verzoekende partijen met deze bewering in het geheel niet verklaren waarom zij klaarblijkelijk geen informatie hadden gezocht over en bijgevolg de nodige kennis ontbeerden inzake een eventueel toekomstig doopsel en over de wijze waarop zo'n doopsel in zijn werk gaat. Dat er geen rekening zou zijn gehouden met de kennis van het christendom waarover zij beschikten, betreft verder een loutere en aperte miskennis van en doet geenszins afbreuk aan de inhoud van de bestreden beslissingen. Voor het overige beperken verzoekende partijen zich ertoe te wijzen op hun religieuze activiteiten in België en op de sociale media, op het feit dat zij, net als de getuigen van Jehova, een papier op zak zouden hebben waaruit blijkt dat zij geen bloed mogen geven of ontvangen en op informatie die dateert van 2013. Ook hiermee ontkrachten zij de veelheid aan voormelde motieven op generlei wijze.

De Raad treedt verweerder bij in deze motieven en is van oordeel dat, gezien verzoekende partijen blijkens het voorgaande kennelijk ongeloofwaardige verklaringen aflegden omtrent hun beweerde bekering en de hieruit voortgesprongen problemen en ook gebrekkige verklaringen aflegden over hun religieuze activiteiten en christelijke engagement in België, hun religieuze activiteiten in België en op de sociale media klaarblijkelijk niet zijn ingegeven door een oprechte en diepgewortelde religieuze overtuiging. Ingevolge het volstrekt ongeloofwaardige karakter van het relaas van verzoekende partijen inzake hun bekering en problemen en in acht genomen de hoger gedane vaststellingen inzake hun engagement en activiteiten in België, oordeelt de Raad dat de religieuze activiteiten in Europa en op de sociale media van verzoekende partijen een kennelijk en louter opportunistisch karakter hebben en er enkel toe strekken om op deze basis een vorm van internationale bescherming en/of een verblijfsmachtiging te kunnen verwerven.

De informatie die verzoekende partijen citeren dateert verder van 2013, is bijgevolg verouderd en weegt geenszins op tegen en kan geen afbreuk doen aan de informatie zoals gehanteerd door verweerder en zoals opgenomen in de map 'landeninformatie' in het administratief dossier. Uit de voorliggende informatie blijkt genoegzaam dat de Iraanse autoriteiten geen interesse hebben in het vervolgen van (al dan niet bekeerde) personen die vanuit Europa terugkeren naar Iran. Zij schenken aan dergelijke personen over het algemeen weinig aandacht en personen die terugkeren naar Iran, die aldaar geen christelijke activiteiten voeren en die geen risicoprofiel vertonen en nog niet in de negatieve aandacht staan van de Iraanse autoriteiten ondervinden doorgaans geen problemen bij een terugkeer naar Iran. Het zijn vooral personen die al een verhoogd risicoprofiel hebben, die reeds gekend staan omwille van het voeren van christelijke activiteiten en die al in de negatieve aandacht staan van de Iraanse autoriteiten die bij een terugkeer een verhoogd risico lopen om problemen te riskeren. Dient in dit kader te worden vastgesteld dat verzoekende partijen, dit mede gelet op de reeds hoger gedane vaststellingen, zulks in hunner hoofde in het geheel niet aantonen of aannemelijk maken. Er kan immers

geen geloof worden gehecht aan de bewering dat zij zouden zijn bekeerd tot het christendom, zij reiken niet één concreet en objectief gegeven aan waaruit zou kunnen worden afgeleid dat de autoriteiten weet zouden hebben van hun activiteiten in België en zij maken, gelet op het aperte opportunistische karakter van deze activiteiten, hoe dan ook niet aannemelijk dat zij daardoor *in concreto* in de negatieve aandacht van hun autoriteiten en/of hun omgeving zouden staan.

Gelet op het voorgaande, kan niet worden aangenomen dat verzoekende partijen bij een terugkeer naar hun land van herkomst het christelijke geloof zullen aanhangen, dat zij zich aldaar als christen zullen manifesteren en dat zij er als dusdanig zullen worden gepercipieerd door hun omgeving en/of hun autoriteiten; laat staan dat aangenomen zou kunnen worden dat zij ingevolge hiervan vervolging zouden riskeren.

Derhalve is de verwijzing door verzoekende partijen naar informatie over de situatie voor (bekeerde) christenen in Iran en voor personen die er als dusdanig worden gepercipieerd voor het overige niet dienstig. Deze informatie is van louter algemene aard en heeft geen betrekking op de persoon van verzoekende partijen. Dergelijke algemene informatie kan niet volstaan om aan te tonen dat zij bij een terugkeer naar hun land van herkomst daadwerkelijk zouden dreigen te worden gevisieerd of vervolgd. Verzoekende partijen dienen zulks *in concreto* aannemelijk te maken en blijven hier, gelet op het voorgaande, manifest in gebreke.

De overige door verzoekende partijen neergelegde documenten, zoals opgenomen in de map 'documenten' in het administratief dossier, kunnen omwille van de in de bestreden beslissingen aangehaalde, pertinente en terechte redenen, die door verzoekende partijen overigens niet worden weerlegd of betwist, tot slot geen afbreuk doen aan het voorgaande.

Volledigheidshalve kan nog worden opgemerkt dat verzoekende partijen de bestreden beslissingen in het geheel niet aanvechten of betwisten doch deze geheel ongemoeid laten waar gemotiveerd wordt:

“Tot slot kan er betreffende uw arrestatie in 1384 (2005-2006), i.e. meer dan een decennium voor uw uiteindelijke vertrek naar België, opgemerkt worden dat u deze arrestatie in uw opeenvolgende verklaringen verschillend uitlegde. Daar waar u op de Dienst Vreemdelingenzaken aangaf dat u toen werd gearresteerd, omdat de luchtmacht u had gevraagd om nog vijf jaar extra dienst te doen hetgeen u had geweigerd – met uw arrestatie wilden ze zich ervan vergewissen dat u geen officiële documenten meer in uw bezit had – (CGVS-vragenlijst, vraag 3.1), beweerde u op het Commissariaat-generaal dat u gearresteerd werd omdat u enkele jaren voor uw pensioen geheime informatie had gekregen over geheime opslagplaatsen en dat er één van die opslagplaatsen in vlammen opgegaan was, waardoor al degenen die van deze opslagplaatsen op de hoogte waren werden geïntimideerd: men vermoedde immers dat één van de mensen die op de hoogte was van het bestaan van deze opslagplaatsen zijn mond had voorbijgepraat (CGVS, p. 9). U benadrukte op het Commissariaat-generaal dat uw arrestatie geen verband had met de vraag van de luchtmacht om nog een aantal jaar extra te dienen (CGVS, p. 31). Dit gegeven tast de geloofwaardigheid van deze arrestatie aan. Hoe dan ook was deze arrestatie voor u geen reden om Iran te verlaten en in België om internationale bescherming te verzoeken (CGVS, p. 10). Aangezien er aan uw problemen in Iran omwille van uw beweerde bekering niet het minste geloof kan worden gehecht, blijkt uit niets dat u anno 2021, ofwel vijftien jaar later, hierom bij terugkeer naar Iran nog een vrees voor vervolging of ernstige schade zou moeten koesteren.”

Deze motieven vinden steun in het dossier, zijn pertinent en terecht en blijven, gezien verzoekende partijen deze geheel niet aanvechten of betwisten, onverminderd overeind.

In acht genomen hetgeen voorafgaat, kan niet worden aangenomen dat verzoekende partijen een gegronde vrees voor vervolging koesteren in de zin van artikel 1 van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951, zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet.

3.7. De bewering als zou er in de bestreden beslissingen niet worden gemotiveerd waarom de subsidiaire beschermingsstatus aan verzoekende partijen wordt geweigerd, mist verder kennelijk feitelijke grondslag. Uit de bestreden beslissingen blijkt duidelijk dat de commissaris-generaal op basis van het geheel van de motieven in de beslissingen heeft besloten tot de weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Dat deze motieven geheel of gedeeltelijk gelijklopend zijn met de motieven die de weigering van de vluchtelingenstatus ondersteunen betekent niet dat de beslissingen omtrent de subsidiaire beschermingsstatus niet of niet afdoende gemotiveerd zouden zijn.

Verzoekende partijen beroepen zich teneinde de subsidiaire beschermingsstatus te bekomen op geen andere elementen dan de aangevoerde asielmotieven. Gelet op de hoger gedane vaststellingen

dienaangaande, tonen zij, de overige elementen in het dossier mede in acht genomen, niet aan dat in hunner hoofde zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat zij bij een terugkeer naar hun land van herkomst een reëel risico zouden lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2 van de Vreemdelingenwet.

3.8. Verzoekende partijen tonen voor het overige niet aan op welke wijze het zorgvuldigheidsbeginsel *in casu* en door de bestreden beslissingen zou zijn geschonden. Bijgevolg wordt de schending van dit beginsel evenmin op dienstige wijze aangevoerd.

3.9. De Raad ziet gelet op het voorgaande geen reden om de bestreden beslissingen te vernietigen en de zaak terug te sturen naar de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De verzoekende partijen worden niet erkend als vluchteling.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partijen geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zeven december tweeduizend eenentwintig door:

dhr. J. BIEBAUT,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. R. VAN DAMME,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

R. VAN DAMME

J. BIEBAUT